

RUDYARD KIPLING
BẢN DỊCH
NGUYỄN XUÂN LONG

SÁCH RỪNG XANH

Lời nói đầu

Sở dĩ tôi dám liều dịch cuốn Sách Rừng Xanh (bản Pháp văn) ra tiếng Việt vì muốn giúp một số Trường Ngành Ấu tím hiểu rõ ràng về Mowgli và các nhân vật rừng.

Trường Ấu mà không biết Sách Rừng Xanh thì cũng kỳ.

Tôi cũng xin lỗi quý vị nào mà giỏi tiếng Pháp bỏ qua cho tôi về việc "bạo phổi" này. Với số vốn ăn đong Pháp văn thì chắc chắn việc dịch chỉ đạt được 60% - 70% là cùng. Nhưng có còn hơn không và mong quý vị "chắc" về ngoại ngữ này bớt chửi thì giờ dịch cho số người kèm Pháp văn đọc.

Đối lời bênh bạch, thành thật xin quý vị "ném tinh tha thứ".

NGUYỄN XUÂN LONG

Nhân Vật Rừng

Mowgli	Mao - ly	Thằng bé con người
Baloo	Ba - lu	Gấu.
Bagheera	Ba - ghi - ra	Báo Gấm.
Akela	A - kê - la	Sói dắt bầy (cô độc)
Tabaqui	Ta - ba - ki	Chó rừng
Shere Khan	Se - khan	Hổ thợt
Lungi	Lon - gơ - ri	-nt-
Seeonee	Si - o - ni	Vùng đồi Siôni
Mang	Mang	Dơi
Chil	Sin	Đại bàng
Bandarlog	Băng đác lốc	Khỉ
Kaa	Ca	Trăn
Hathi	Ha - ti	Voi
Sahi	Sa - hi	Nhim
Raksha	Rát - sa	Tên Mẹ Sói (Quỷ)
Mor	Mo	Công

Ah em
Mowgli

Bài hát đêm trong rừng

Chil Milan đưa những bước chân của đêm tối

Mà Dơi Mang giải thoát.

Những đàn gia súc ngủ trong chuồng kín :

Trái đất là của chúng ta - bóng tối giao phó nó!

Lúc này là giờ của đêm tối, kiêu hanh và uy lực

Của vuốt, răng và móng.

Các người có nghe tiếng ta không ?

Chúc toàn thể săn may.

Những kẻ giữ Luật Rừng Xanh !

Đã bấy giờ vào một chiều tối rất nóng, trên rặng đồi Seeonee. Thức giấc sau giấc ngủ thường nhật, Bố Sói gai mình, ngáp và duỗi dài tứ chi để làm tan biến cái cảm giác ươn lười còn gây tê cứng đầu chân.

Mẹ Sói nằm dài, mũi xám lẩn trong đám bốn đứa con nhỏ đang chen chúc nhau và sữa; và mặt trăng chiếu sáng qua cửa hang nơi chúng đang sinh sống bên trong.

-Ồo ! Cha Sói lên tiếng - đã đến giờ săn rồi. Khi nó sắp quăng mình nhảy về phía đáy thung lũng thì một bóng nhỏ, đuôi rậm, ngang cửa hang và sữa :

- Chúc săn may, hời kẻ cầm đầu loài Sói ! Chúc may mắn cho các Sói nhỏ cao quý, rặng trăng và cứng cáp. Có thể nào trên đồi này chúng quên những kẻ đói lòng !

Đó là Chó rừng - Tabaqui Kẻ liếm đĩa - mà Sói xứ Ấn Độ khinh bỉ vì nó chạy rông khắp nơi, gây om sòm, đưa chuyên, ăn rỉ rách cùng da thuộc ở các đống rác đầu làng. Nhưng sói cũng sợ nó nữa vì Tabaqui dễ bị bệnh dai hơn cả mọi giống vật khác trong rừng; và vì thế nó cũng quên bao giờ biết sợ, chạy băng rừng, cắn tất cả vật gì nó gặp trên đường. Ngay cả hổ cũng chạy trốn khi chó rừng nhỏ thó Tabaqui mắc chứng điên vì bệnh dai là bệnh nhục nhã nhất có thể gây cho thú vật trong

rừng. Chúng ta gọi bệnh đó là bệnh dại, bệnh sơ nước nhưng loài vật gọi là bệnh điên và chúng phải bỏ chạy.

- Hãy vào tìm đi, ở đây không có gì ăn cả, Bố Sói cứng cỏi trả lời.

- Tabaqui đáp : chắc chắn là đối với sói nhưng tôi là con vật nhỏ thó thì một mẩu xương cũng là bữa tiệc - Chúng tôi là ai, kẻ thuộc dòng Gidur-log (chó rừng) mà còn khó tính.

Nó đi xiên về phía cuối hang, tìm thấy một mẩu xương con mang còn dính chút thịt, ngồi bệt xuống và nhai ngau ngáu với vẻ ngon lành.

- Xin cảm ơn bữa ăn ngon này ! Nó vừa nói vừa liếm mép. Ôi sao lũ nhở quý phái đẹp như vậy! Mắt đã lớn và còn non nữa ! Tôi phải nhớ rằng thật sự lũ con vua đã là chúa tể ngay từ khi còn trong nôi.

Tabaqui cũng biết hơn ai rằng khen trẻ con ngay trước mặt chúng là một điều không hay ho gì! Nó thích thú thấy Mẹ và Bố Sói có vẻ bức bối.

Tabaqui ngồi nghỉ một chốc, vui mừng vì điều xấu nó vừa gây ra, rồi lại ác ý nói tiếp :

- Shere Khan, con vật to lớn đã đổi đất săn. Nó nói với tôi rằng tuần trăng tới nó sẽ săn mồi ở vùng đất này.

Shere Khan là con hổ sống gần sông Waingunga (Usengunga) ở xa chừng 20 dặm.

- Nó không có quyền, Bố Sói tức giận nói - Vì Luật Rừng, nó không có quyền thay đất săn mà không báo trước. Nó sẽ làm các thú vật sợ hãi trong khoảng 10 dặm và lúc này ta... ta phải tìm mồi nhiều gấp đôi..

- Mẹ nó đã không vô cớ gọi nó là Lungri (thằng thot) - Mẹ sói châm rai nói - nó bị thot một chân từ ngày mới đẻ cho nên chỉ giết được gia súc mà thôi. Hiện giờ, dân làng Waingunga đã phát khùng với nó và nó lại đến chọc tức dân làng gần ta. Họ lục soát rừng tìm nó nó trốn xa. Nhưng chúng ta và các con phải chạy trốn khi họ đốt cỏ. Thật tình, chúng ta rất dội ơn Shere Khan !!...

Tabaqui hỏi :

- Tôi có nên nói với nó về sự biết ơn của các người không ?

- Ust....! Bố Sói bỗng sửa vang - Cút đi săn với chủ mày ngay. Mày đã gây đủ rắc rối cho một đêm rồi.

Tabaqui bình tĩnh nói :

- Tôi đi đây. Các người có thể nghe tiếng Shere Khan trong rừng rậm phía dưới. Tôi có thể miễn chuyển tin này.

Bố Sói lắng nghe.

Phía dưới, nơi thung lũng chạy xuống một con sông nhỏ, nó nghe thấy tiếng rên rỉ cứng nhắc, giận dữ, gay gắt có âm điệu của một con hổ không

tìm được mồi và vì vậy nó cũng chẳng cần dấu
diễn các thú trong rừng.

- Đồ ngu ! Bố sói nói, bắt đầu một việc về đêm
bằng một sự huyễn náo tương tự ! Nó có nghĩ rằng
hoảng của chúng ta khác xa lũ bê béo của làng
Waingunga không ?

- Sh! h!... Đêm nay nó chẳng săn bò và hoảng,
Mẹ Sói nói - nó săn người đấy !

Tiếng than van lại đổi ra một thứ tiếng rên rỉ,
vo vo hình như đến từ mọi phía. Chính là tiếng làm
lạc hướng các liều phu và dân du mục trong đêm
tối và có khi đưa họ vào chính miệng cọp.

- Người ư ! Bố Sói nói và nhẹ cả hàm răng
trắng ra - Phừ.ù....! giêng không đủ sâu bọ và cóc
nhái ư ? mà phải ăn thịt người và lại ngay trên đất
săn của ta nữa chứ ?

Luật Rừng không ra lệnh gì vô cớ : cấm mọi
vật ăn người, trừ lúc chúng giết để cho con cái biết
cách giết ra sao. Trong trường hợp này, nó phải
săn ngoài đất săn của bộ tộc.

Sự thật giết người có nghĩa là chẳng chóng thì
chầy người da trắng với súng ống, cưỡi trên mình
voi và hàng trăm người đá maulàm chiêng, pháo
hiệu, đuốc sê tràn tới. Như vậy mọi thú vật trong
rừng sê chịu khổ. Lý do mọi vật nói với nhau là con
người là loài yếu đuối và không phương tiên phòng
thân nên chạm tới người là phạm mội điều sỉ nhục.

Chúng cũng nói - và nói đúng - những vật ăn thịt
người sẽ trả nên ghê lở và rụng răng.

Tiếng o...o.. lớn dần và kết thúc với tiếng
"Aarh" trong họng của hổ khi vồ mồi.

Lúc đó người ta nghe thấy tiếng tru của Shere
Khan - tiếng tru kỳ lạ - bất xứng với hổ

- Nó vồ trượt rồi , Mẹ Sói nói - Cái gì vậy ? Bố
Sói ra khỏi cửa hang vài bước - Nó nghe thấy
Shere Khan man rợ lâu nhau trong lúc sục sao
trong bụi rậm.

- Con khốn nạn đã nhảy vào đống lửa của
Tiểu phu và đã bị bỏng chân ! Bố Sói nói lớn -
Tabaquí cùng đi với nó.

Mẹ Sói vểnh một tai lên nói :

- Có một vật gì đã lên đời. Ông hãy sẵn sàng.

Có tiếng sáo sắc trong bụi cây. Bố Sói, co
chân, thu mình, sẵn sàng nhảy tới. Lúc đó, nếu các
bạn có mặt tại chỗ, các bạn có thể nhìn thấy một
điều lạ nhất trên đời : con Sói bị chấn đứng lúc
đang nhảy. Nó lấy đà nhảy trước khi biết vật ngầm
và lại cố ngưng lại. Rốt cuộc là một cái nhảy vọt
trên một thước, thẳng lên trời và rớt xuống gần nơi
nhảy.

- Một người ! Nó cau nhau - Một người nhỏ.
Hãy nhìn xem !

Đúng vậy, trước mặt nó là một em bé da nâu,
trán truồng, mới chập chùng, hiền lành, bụ bẩm,

dựa người vào một cành cây thấp, chưa bao giờ ban đêm tới hang sói. Nó ngược mặt nhìn tận mắt Bố Sói và cười.

- Có phải là thằng bé con người phải không?
Mẹ Sói hỏi - Tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Đem nó lại đây.

Một Sói, quen tha con nếu cần rất có thể tha một quả trứng mà không rơi. Trong hàm của Bố Sói đã hoàn toàn ngâm chắt lưng thằng bé nhưng không một chiếc răng nào làm xay xát da nó khi Bố Sói đặt nó giữa đòn con.

- Nó xinh đẹp quá, nhẵn nhụi quá và vô cùng can đảm nữa, Mẹ Sói hiền dịu nói.

Thằng nhỏ chen vào giữa lũ Sói con, áp người vào sườn nóng hổi của Sói Mẹ.

- A ! A ! nó ăn với các đứa khác... vậy thì đúng là đứa bé con người phải không ? Đời nào có được một Sói cái đã hanh diện vì một đứa bé con người chung với đám con của nó chưa ?

- Thỉnh thoảng tôi cũng nghe được một trường hợp tương tự nhưng không phải ở trong bầy chúng ta cũng như vào thời gian này, Bố Sói nói - Nó không có một sợi lông và tôi có thể giết chết nó nếu chân chạm nó. Mà này, nhìn xem, nó nhìn tôi mà không sợ !

Ánh trăng đã tắt ở cửa hang. Một cái đầu vuông, to cùng cái vai chắc nít của Shere Khan đã

bít chặt cửa hang và cố chui vào. Tabaqui, phía sau, chép chép như gà con :

- Thưa ngài nó đã vào đây.

- Shere Khan đã làm vẻ vang chúng ta - Bố Sói nói với ánh mắt giận dữ - Shere Khan muốn gì?

- Con mồi của ta. Một thằng bé con người đã đi ngã này. Bố mẹ nó đã bỏ chạy. Đưa nó cho ta.

Shere Khan đã nhảy vào đống lửa nơi trại của tiểu phu, như Bố Sói đã nói. Vết b榜ng nơi chân đã khiến nó tức giận. Nhưng Bố Sói biết rằng cửa hang quá hẹp cho một hổ. Ngay cả nơi nó đang đứng, vai và chân của Shere Khan cũng đã bóp lại vì thiêu ch鏃 giống như tứ chi của một người cõi đánh nhau trong một thùng phuy.

Bố Sói lên tiếng :

- Sói là một Dân tộc tự do. Chúng ta chỉ tuân lệnh của Hội Đồng tối cao của Bầy mà thôi, chứ không phải lệnh của bất kỳ kẻ giết bò, nhiều hay ít vẫn nào cả. Thằng bé con người thuộc về chúng ta mà muốn giết nó hay không là tùy chúng ta.

- Xin lỗi !... Nói giọng gì vậy ? Nhân danh con bò mộng ta hạ mà ta phải đợi ư, đợi trong khi chui mũi vào hang chó của bầy sao, trong lúc vật đó hoàn toàn thuộc về ta ? Ta đây, Shere Khan, chính ta đây lên tiếng.

Tiếng gầm của hổ vang như sấm trong hang. Mẹ sói rú lù con ra khỏi vú, phóng lên phía trước mắt như hai đốm trăng xanh lè trong bóng tối, nhìn thẳng vào mắt nẩy lửa của Shere Khan.

- Chính Ratsha ta đây (Ratsha có nghĩa là quỷ cái) ta sẽ trả lời mày. Thằng bé con người thuộc về ta, Lungri, nó của ta ! thuộc về ta !... Nó sẽ không bị giết, nó sẽ sống để săn theo Bầy, chạy cùng Bầy. Hồi kẻ săn trẻ nhỏ, trần truồng, kẻ ăn cúc nhái, kẻ giết cá kia, hãy cẩn thận ! Nó sẽ săn mày, chính mày ! Nhân danh con bò mộng (Sambhur) mà ta đã giết, vì ta không ăn thịt gia súc già ốm, cút ngay về với mẹ mày, đồ dâu cháy của Rừng, thot hơn lúc ra đời, cút ngay.

Bố Sói ngạc nhiên, ngược mắt nhìn. Nó không nhớ nhiều về những ngày nó đã chinh phục Sói Mẹ, sau khi lần lượt chiến đấu oanh liệt với năm Sói đực khác. Nó không còn nhớ lại cái thời mà trong các cuộc di chuyển cùng Bầy và cũng không phải vì lịch sự thuần túy mà mọi giống vật gọi vợ nó là Quỷ.

Shere Khan có thể đương đầu với Bố Sói nhưng không thể chiến đấu với Mẹ Sói vì nó biết rằng ở tư thế của nó, Mẹ Sói lợi thế hơn nó và sẽ chiến đấu tới chết, vì thế nó lùi khỏi cửa hang, gầm lên, và lúc đã ở ngoài nó hét :

- Mỗi chó đều sửa trong sân của chúng, chúng ta hãy chờ xem Bầy sẽ nói ra sao, nghĩ gì về việc nuôi thằng bé con người. Thằng nhỏ thuộc về ta và rút cuộc nó cũng sẽ rơi vào hàm ta, hối quản kẻ trộm xóm đuôi kia !

Me Sói gieo mình ngã phịch xuống, thở mạnh cạnh đàn con, Bố Sói nghiêm nghị nói :

- Shere Khan có lý. Thằng nhỏ phải được đem trình diện trước Bầy. Bà còn muốn giữ nó lại nữa không ?

Sói Mẹ hổn hển trả lời :

- Có, tôi muốn giữ nó !... Ban đêm nó đã một mình trốn trại tới đây, gần chết đói và không may may sơ hở. Nhìn xem này ! Nó đã đẩy một thằng con chúng ta sang bên rồi. Thằng đồ tể thot chân suýt giết nó và rồi lẩn về sông Waingunga, trong khi người làng/này tới chở chúng ta ở lúc soát để trả thù !... Có, tôi giữ nó ! Chắc chắn tôi giữ nó lại ! Nằm đây, nhái tí xíu ơi, Hỡi Mowgli vì ta muốn gọi mày là Mowgli Nhái Bén. Thời gian sẽ tới, mày sẽ săn Shere Khan như nó đã săn mày !....

- Nhưng Bầy của chúng ta sẽ nói sao ? Bố Sói nói.

Luật Rừng ấn định rất rõ rằng mỗi Sói con có thể rời khỏi bầy của nó khi nó lập gia đình, nhưng khi các Sói con đã đủ sức đứng được, nó phải được mang tới Hội Đồng Bầy thường được họp hàng

tháng vào lúc tròn trăng để tất cả mọi Sói biết rõ xuất xứ của chúng. Sau ngày kiểm tra đó các Sói con được tự do chạy nhảy cho tới khi nó giết được con hoảng đầu tiên, không một Sói trưởng thành nào cùng Bầy có thể biện bạch khi giết một con trong lũ nhỏ.

Hình phạt là cái chết của thủ phạm, bất cứ bị bắt gặp ở đâu.

Nếu bạn dành một phút mà suy nghĩ, bạn cũng thấy xử sự như vậy là đúng.

Bố Sói đợi lúc lũ con có thể chạy được và vào đêm Hội đồng, đưa chúng đến Đá Hội Đồng cùng Mowgli và Mẹ Sói.

Nơi đây là một chỏm đồi đầy đá, đá cuội và chừng một trăm Sói có thể họp riêng được. Akela, Sói xám lớn cô độc, đầy đủ sức lực và khôn ngoan, được đặt lên để dẫn Bầy, đã nằm dài trên mảnh đá riêng. Ngồi phía dưới một chút là trên 40 Sói đủ tầm vóc và màu lông, từ những kiện tướng lông nâu, có thể đối đầu với Nai một mình, tới những Sói đen ba năm tuổi đầy tự tin.

Akela Cô Độc đã dẫn Bầy được một năm. Thời niên thiếu nó đã sa bẫy Sói hai lần. Lần khác nó đã bị người ta đập và cho là đã chết. Cho nên nó biết rất rõ phong tục của loài người.

Mọi người đều ít nói nơi hội đồng, lũ Sói nhỏ chen lẫn nhau giữa vòng cha mẹ chúng ngồi. Thỉnh

thoảng, một Sói có tuổi từ từ tiến đến trước một Sói nhỏ, chăm chú quan sát rồi quay về chỗ riêng không gây một tiếng động. Thỉnh thoảng một Sói Mẹ đẩy con ra giữa khoảng sáng trăng để chắc rằng con nó không bị bỏ quên.

Từ chỗ ngồi, Akela lớn tiếng :

- Mọi người đã rõ Luật, mọi người đã thuộc Luật, hỡi các Sói hãy quan sát cho kỹ !

Và các Sói Mẹ nhắc lại lời đó .

- Hãy quan sát, hãy nhìn cho kỹ hỡi các sói !...

Sau cùng (cảm thấy lông dựng ngược lên khi giờ đã tới) Bố Sói đẩy Mowgli Nhái Bén ra giữa vòng. Nơi đó, Mowgli ngồi dưới đất, cười và chơi với những hòn cuội sáng loáng dưới ánh trăng.

Akela không ngừng đầu lên, tiếp tục giọng nói đều đẽu :

- Hãy nhìn cho kỹ !...

Một tiếng gầm định tai thoát ra sau những tảng đá - đó là giọng nói của Shere Khan.

- Thằng bé là của ta. Hãy cho ta. Dân Tự Do làm gì với thằng bé con người ?

Tai Akela không mảy may động dây. Nó chỉ nói :

- Hỡi các Sói, hãy nhìn cho kỹ ! Dân Tự Do lý gì đến lệnh của bất cứ kẻ nào ngoài lệnh của dân Tự Do ?... Hãy nhìn cho kỹ !...

Giọng sủa lớn nhất tê vang lên và một Sói bốn tuổi, quay về phía Akela, nhắc lại câu nói của Shere Khan :

- Dân Tự Do làm gì với thằng bé con người ?

Luật Rừng ấn định nếu có tranh chấp về quyền của một Sói nhỏ trong Bầy thì bắt buộc ít nhất phải có hai thành viên, ngoài Cha và Mẹ, lên tiếng bênh vực. Akela hỏi :

- Ai bênh vực cho thằng nhỏ này. Hỡi dân Tự Do ai lên tiếng ?

Không một tiếng trả lời. Mẹ Sói sửa soạn cuộc chiến đấu chót của mình, nếu phải chiến đấu.

Lúc đó (kẽ lỗ duy nhất được nhận vào Hội Đồng Bầy) Baloo, gấu nâu luôn uể oải, người dạy Luật Rừng cho các Sói, Baloo già, vật có thể đi khắp nơi tùy thích vì nó chỉ ăn hạt dẻ, rễ cây và mật ong, ngồi dây và gầm lên :

- Thằng Bé Con Người... Thằng Bé Con Người ư ?... Nó lên tiếng. Chính tôi sẽ bênh vực thằng bé con người. Chả có gì tai hại nơi thằng bé con người. Tôi ăn nói vụng về nhưng tôi nói sự thật. Hãy để nó săn với Bầy và kết nạp nó vào hàng ngũ những Sói non khác. Chính tôi là người sẽ dạy nó.

Akela nói :

- Chúng ta còn cần tới một ai khác nữa. Baloo đã lên tiếng và chính anh đã dạy dỗ con chúng ta. Ai nói cùng Baloo nữa ?

Một cái bóng rớt xuống giữa vòng. Đó là Bagheera, con báo đen. Lông nó toàn đen như mực. Nhưng những đốm của loài báo cũng xuất hiện vào một số ngày như ánh thủy ba. Mọi người đều biết Bagheera và không ai nghĩ tới việc làm trái ý nó vì Tabaqui còn kém quỷ quyết, Trâu rừng kém táo bạo và Voi bị thương cũng không kinh khủng bằng. Giọng nói của nó ngọt hơn mật ong rừng. Thứ mật nhỏ giọt từ trên cây xuống. Bộ lông của nó còn êm hơn bông.

- Ô Akela và các bạn, Dân Tự Do, tôi không có tí quyền nào trong Hội Đồng của các bạn, nó rên rên với giọng quả quyết. Nhưng Luật Rừng đã nói nếu có nghi ngờ trong chuyện gì liên quan tới một Sói nhỏ mới, ngoài việc giết chóc, may nó có thể lấy vật gì chuộc. Luật công không nói tới người đứng chuôccó quyền hay không. Tôi nói có đúng không ?

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Lũ Sói trẻ luôn háu ăn, lên tiếng chúng ta hãy nghe lời Bagheera. Đứa bé có thể được chuộc. Đó là Luật.

- Biết rõ rằng tôi không có một chút quyền gì để lên tiếng nơi đây, tôi xin được sự chấp thuận của các người.

Khoảng hai mươi giọng nói cùng lớn tiếng :

- Hãy nói đi !

- Giết một đứa bé trần truồng là một điều nhục nhã. Hơn nữa, khi nó đến tuổi, nó có thể giúp chúng ta săn đắc lực hơn. Baloo đã bênh vực nó. Giờ đây thêm vào lời nói của Baloo, tôi kèm thêm một bò mộng, một bò mộng béo mới vừa hạ, cách đây nữa dăm, nếu các bạn nhận Thằng Bé Con Người theo đúng Luật định. Còn có rắc rối gì nữa không ?

Tiếng ồn ào nổ lên, cùng nói :

- Chẳng cần ! Nó sẽ chết với mùa đông; mặt trời sẽ nướng nó ... Nó hãy săn cùng Bầy !.... Con bò mộng đâu ? Bagheera ?... Chúng tôi chấp nhận.

Và tiếng sủa sâu thẳm của Akela lại vang lên :

- Nhìn cho kỹ ... hãy nhìn cho kỹ !... hỡi các Sói !

Mowgli tiếp tục chơi với đá cuội; nó cũng chẳng thèm để ý tới lũ Sói lần lượt lén quan sát nó.

Cuối cùng toàn thể Sói xuống đồi, tìm bò mộng chết, chỉ còn Akela, Bagheera, Baloo và các Sói anh em của Mowgli.

Shere Khan gầm thét trong đêm sâu, nó vô cùng tức giận vì Mowgli không được trao cho nó.

Bagheera vểnh râu mép lên nói :

- Phải rồi, mày có thể gầm thét, sẽ tới một ngày mà cái vật trần truồng này sẽ khiến mày gầm

thết cách khác. Nếu tao nói sai thì ra tao không hiểu chút gì về loài người cả.

- Chúng ta đã sử xụ đúng, Akela nói vậy - Loài người và con họ rất khôn ngoan. Thời gian tới nó có thể giúp ích được.

Bagheera tiếp :

- Đúng vậy, ai biết có ngày chúng ta cần tới nó vì không ai có thể tính tới chuyên dắt Bầy mãi mãi được !

Akela không đáp lại gì. Nó nghĩ tới lúc sức lực con đầu Bầy đã suy giảm và mỗi ngày mỗi yếu. Cuối cùng nó sẽ bị lũ Sói hạ để thay thế bằng một con đầu đàn khác. Rồi con này sau chót cũng bị giết bỏ.

Akela bảo Bố Sói :

- Hãy đem nó theo và dạy nó như một thành viên của Dân Tự Do.

Như thế là Mowgli gia nhập bầy Sói Seeonee với giá một con bò mông và một lời nói tốt lành của Baloo.

.....

Bây giờ chúng ta hãy vui lòng bỏ qua mười, mười hai năm chẵn và chỉ tưởng tượng tới cuộc sống diệu kỳ mà Mowgli cùng sống với các Sói. Vì nếu phải tả hết ra, không biết phải viết tới bao nhiêu cuốn sách.

Nó lớn lên với các Sói con và dĩ nhiên là chóng trở nên Sói trưởng thành trong khi nó chỉ mới còn là một trẻ nhỏ.

Sói Bố dạy nó công chuyện của riêng nó và ý nghĩa của mọi sự trong rừng, ngay cả sự chuyển động của cỏ, làn gió nóng trong đêm, từng tiếng kêu của Cú trên đầu nó, từng tiếng vỏ cây bị Dơi cào khi ngủ trên cây. Mỗi nhảy vọt của cá nhỏ trong ao cũng quan trọng cho nó tương tự công việc văn phòng của một thư ký. Lúc không học, nó nằm ngủ dưới ánh mặt trời, rồi ăn uống, rồi ngủ lại.

Khi nó cảm thấy bần hoặc quá nóng thì tắm ở ao trong rừng; lúc thiếu mệt (Baloo đã dạy nó rằng mật ong và hạt dẻ cũng ngon như thịt sống). Nó trèo tím trên cây. Bagheera dạy nó phải trèo cách nào.

Nằm dài trên cành cây nhỏ, Báo gọi "Lại đây, em bé !" và Mowgli bắt đầu trèo theo kiểu của Báo lười. Về sau nó dám chuyển từ cành no qua cành kia gần can đảm như Khỉ Xám.

Nó ngồi vị trí của nó ở Đá Hội Đồng khi Bầy họp. Cũng tại đó nó khám phá thấy cứ nhìn chằm

chăm vào mắt của bất cứ con Sói nào thì con đó phải nhìn xuống và nó làm vậy để nghịch. Những lúc khác, nó nhổ những gai dài khỏi lông các bạn vì các Sói đau kinh khủng nếu gai hoặc vật nhọn vướng vào lông chúng.

Về đêm, nó đi từ sườn núi xuống vùng đất cày, tò mò nhìn những dân làng trong lều. Nhưng nó cũng sợ con người vì Bagheera đã chỉ cho nó cái hộp vuông với bẫy sập, giấu vỏ cùng khéo léo trong Rừng mà nó suýt dẫm phải và bảo nó biết đây là cái bẫy.

Điều nó lấy làm thích thú nhất là cùng Bagheera đi sâu vào giữa rừng rậm nóng ấm để ngủ suốt ngày và ban đêm xem Bagheera giết chóc ra sao : đập trái, đập phải tùy còn đói và Mowgli cũng làm thế - gần đúng như vậy.

Vừa khi thằng bé tới tuổi hiểu biết, Bagheera bảo nó không bao giờ được chạm tới gia súc vì nó đã được chuộc bằng con Bò mộng nơi Hội Đồng Bầy.

Bagheera nói :

- Rừng Xanh thuộc về em và em có thể giết mọi thứ tùy theo sức mình, nhưng để nhớ đến con Bò mộng đã chuộc mạng em, em không bao giờ được giết và ăn gia súc, nhỏ cũng như lớn. Đó là Luật Rừng.

Mowgli vâng theo, đúng lời dạy.

Như vậy nó lớn lên và trở nên khỏe mạnh như trẻ nhỏ thường, không đến trường học và trong đời không phải lo gì ngoài việc ăn uống.

Mẹ Sói một vài lần cũng nói rằng :

- Shere Khan không phải là hạng nê tin và ngày nào đó, nó phải giết Shere Khan. Dĩ nhiên là một Sói trẻ bao giờ cũng nhớ lời khuyên nhưng Mowgli thì quên ngay vì nó chỉ là một đứa trẻ. Và chắc chắn là nó sẽ tự cho mình là Sói nếu nó nói được tiếng người.

Share Khan vẫn luôn ở trong rừng, theo dõi Mowgli.

Khi Akela đầu Bầy thêm tuổi và sức lực kém dần, con hổ thot kết thân với những Sói trẻ của Bầy. Lũ này thường theo hổ để ăn đồ thừa, điều mà Akela không bao giờ cho phép nếu nó dám dùng quyền. Hơn nữa Shere Khan tâng bốc chúng:

- Tôi lấy làm lạ vì những thợ săn trẻ đẹp như vây mà dành lòng để cho một con Sói sắp chết và một Thằng Bé Con Người điểu khiển. Người ta kể với ta rằng, Shere Khan nói, các bạn trong Hội Đồng, không dám nhìn thẳng mắt nó !

Lũ Sói sửa ầm lên, lông gáy dựng đứng.

Bagheera luôn có mắt và tai ở khắp nơi cùng một lúc, đã nghe thấy điều gì đó mà một, hai lần đã cắt nghĩa cho Mowgli biết rằng một ngày nào đó Shere Khan sẽ giết nó !

Mowgli cười đáp :

- Về phía em, em có Bầy có anh...và Baloo, dù lười tới đâu cũng dùng chân đập một, hai lần để tỏ lòng yêu em. Vậy thì việc gì phải sợ ?

Đúng vào một ngày vô cùng nóng bức mà một ý nghĩ do mảnh tin nghe được, thành hình trong óc Bagheera.

Không biết có phải Sahi - con Nhím nói cho Báo biết không - Tuy nhiên, vào một buổi chiều, trong rừng sâu, nó nói với Mowgli trong khi thằng bé gối đầu trên bộ lông đẹp đẽ của báo.

- Em bé, đã bao lần ta đã cảnh cáo em rằng Shere Khan là kẻ thù của em rồi ?

- Nhiều lần bằng số chùm quả trên cây cọ, Mowgli đáp lời và lẽ dĩ nhiên là nó không biết đếm. Rồi sao nữa ? Em buồn ngủ, Bagheera à và Shere Khan luôn ầm ĩ, giống như Mor - con công - vậy.

- Không còn giờ để ngủ - Baloo cũng biết như ta - cả Bầy điều biết và ngay cả lử Hoảng dần độn và khùng điên cũng biết. Chính Tabaqui đã nói với em.

- Ô! Ô! Mowgli đáp - Cách đây không lâu, Tabaqui đã đến với em kể câu chuyện vô cùng phi lý. Trước em là Thằng Bé Con Người, một đứa bé trần truồng, đào rễ cây cũng không nổi Nhưng em đã nắm đuôi nó và quật vào cây cọ hai lần để cho nó một bài học .

- Thật khùng, dù Tabaqui có thể là một con vật ngô lè đồi mách nhưng cũng muốn nói một chuyện dính dấp tới em. Mở to đôi mắt này ra, em nhớ Shere Khan không dám giết em trong rừng nhưng em phải nhớ rằng Akela đã già. Tới ngày nó không giết nổi một con mang và là lúc không còn dẫn bầy nữa. Rất nhiều Sói đã đến quan sát em khi em được đưa ra trình trước Hội đồng. Lúc này chúng cũng đã già rồi, lũ Sói trẻ thì nghĩ rằng Thằng Bé Con Người không có chỗ đứng trong Bầy.

- Shere Khan đã dạy chúng vậy - Chẳng còn bao lâu nữa, em sẽ trở thành người lớn.

- È! một người mà không săn với anh em thì nghĩa lý gì ?

Mowgli nói :

- Em được sinh ra ở trong rừng - em giữ Luật Rừng và cũng chẳng có Sói nào mà em không nhổ gai nơi chân - họ chính là anh em của em.

Bagheera nằm duỗi dài và nhắm một nữa đôi mắt.

- Em nhỏ, đặt tay vào dưới cằm ta.

Mowgli đưa bàn tay nâu, chắc nịch đúng dưới cằm êm của Bagheera, nơi đó những thớ thịt cuồn cuộn dưới làn lông mượt mà, nó cảm nhận thấy một vết seo.

- Bagheera nói, không một ai trong rừng này biết ta có seo này... dấu của xích và, em ơi như

vậy ta đã được sinh ra giữa loài người và chính ở giữa loài người mà Mẹ ta qua đời trong chuồng trong cung nhà Vua ở Dodeypou. Chính vì thế mà ta trả giá nơi Hội Đồng khi em còn là một đứa nhỏ đáng thương, trần trụi. Phải, ta cũng vậy, ta ra đời giữa loài người. Đến lúc đó ta chưa bao giờ biết rừng xanh. Sau song săt họ cho ta ăn trong nồi sắt; nhưng một đêm ta cảm thấy rằng ta là Bagheera - là Báo - và không phải là thú đồ chơi của con người. Bằng một cái đập chân, ta bẻ tung ổ khóa và ta bỏ đi. Và cũng vì ta đã học được lối sống của loài người, ta trở nên kinh khủng hơn Shere Khan. Có đúng vậy không ?

Mowgli đáp :

- Đúng thế, toàn thể Rừng Xanh sợ Bagheera ...toàn thể, trừ Mowgli.

- Ô ! em ơi, em là Thằng Bé Con Người ! Báo đen nói vậy với một giọng vô cùng trìu mến; và giống như ta đã trở về rừng, rốt cuộc có ngày em cũng phải quay trở về với loài người, loài người là anh em của em ... Nếu trước kia em không bị giết tại Hội Đồng !

- Nhưng tại sao ? Tại sao có người muốn giết em ? Mowgli đáp lời.

- Hãy nhìn ta ! Bagheera nói.

Và Mowgli nhìn chằm chằm vào mắt Báo. Con Báo lớn quay đầu sau nửa phút.

- Đấy ! Tại sao đấy ! Bagheera đáp và khoanh chân trên đống lá - Chính ta cũng không thể nhìn vào mắt em dù đã sinh ra giữa loài người và ta yêu em, Em Nhỏ ơi. Kẻ khác ghét em vì mắt chúng không chịu đựng nổi tia mắt em, vì em khôn ngoan, vì em đã nhổ gai khỏi chân chúng....vì em là người.

Với giọng hói giận hờn, Mowgli nói :

- Tôi không biết điều đó !

Và nó cau đôi lông mày đen.

- Luật Rừng là gì ? Trước tiên hãy đáp rồi hãy nói. Cũng vì em vô tư mà chúng nhận thấy rằng em là người ... Nhưng hãy cẩn thận. Trong thâm tâm, ta chắc chắn rằng lần đầu tiên mà Sói Già Akela vồ trượt mồi - và mỗi ngày qua đi nó càng thấy khó ngâm chặt được con Hoẵng - lúc đó cả Bầy sẽ quay lưng lại nó và em. Chúng chủ trì một cuộc họp nơi Đá Hội Đồng và lúc đó... lúc đó...

- Thôi ! Bagheera nói và nhảy phắt dậy - em xuống nhanh ngay lều của loài người dưới thung lũng, lấy một ít hoa đỏ mà chúng trồng. Lúc đó em sẽ có một đồng minh khỏe hơn cả ta và Baloo và hơn cả lũ Sói trong Bầy đã thương yêu em Đi kiếm hoa đỏ ngay đi.

Với từ ngữ hoa đỏ, Bagheera muốn nói tới lửa, nhưng không một sinh vật nào nơi Rừng Xanh gọi lửa bằng chính tên đó.

Mỗi vật suốt đời đều sợ kinh khủng và dùng
trăm ngàn cách để tả mà không gọi tên.

- Hoa đỏ ư ? Mowgli đáp - Cái đó mọc vào lúc
chiều tối gần lều chúng... Tôi đi kiếm đây.

- Bagheera kiêu hanh nói ! Đó, chính là giọng
nói của Thằng Bé Con người, em nên nhớ rằng nó
mọc trong những nồi nhỏ, nhanh đi kiếm và mang
theo người để phòng lúc cần tới.

Mowgli trả lời :

- Tốt lắm, em đi đây. Nhưng hỡi Bagheera
mến yêu, anh có chắc rằng mọi điều anh nói đều
do Shere Khan không ? Nó giang tay ôm lấy cái cổ
vô cùng đẹp đẽ và phóng tia mắt nhìn vào mắt
Bagheera.

- Nhân danh ở Khóa Gẩy đã giải thoát ta mà
thể. Ta chắc như vậy, Em Bé à !

- Vậy thì em lấy Bò Mông đã thuộc em mà thể
! Em trả cho Shere Khan món nợ, trả một cách
đúng đắn và có thể nó còn nhận được hơn thế nữa.

Và Mowgli phóng chạy.

- Đó là con người ! Chính là con người.
Bagheera khẽ lẩm bẩm khi đặt mình nằm xuống.
Ôi ! Shere Khan, mười năm trước, may chưa từng
có cuộc săn nào nguy hiểm hơn là cuộc săn con
nhái đó.

Mowgli phóng nhanh, khi đã chạy được một
chặng xa trong rừng nó cảm thấy tim bừng nóng

trong ngực. Nó về tới hang lúc sương chiều xuống, nghĩ xả hơi và nhìn xuống phía dưới thung lũng. Các Sói trẻ vắng mặt nhưng Mẹ Sói, ở đáy hang nghe hơi thở mạnh của Mowgli biết rằng Con Nhái đang có sự gì lo lắng. Nó nói :

- Con ơi ! Có gì vậy ?

- Có những tin vặt của dơi về Shere Khan. Nó đáp - Tôi nay con đi săn nơi ruộng cày.

Nó lao người vào lùm bụi để tới suối nước ngay phía tận cùng thung lũng. Nó dừng lại nơi đó. Giữa những tiếng kêu của Bầy đang săn mồi, nó nghe thấy tiếng rống của bò mông đang bị vây hảm cùng tiếng khò khè của con vật cùng đường, cùng những tiếng hú ché nhạo và ác độc của đám Sói trẻ :

- Akela ! Akela ! Hỡi Cô Độc hãy tỏ rõ sức lực của mình ra đi ! Nào, nhường chỗ cho Bầy trưởng ! Nhảy lên ! Akela !

Chắc Đơn Độc đã nhảy và vồ trượt mồi vì Mowgli nghe tiếng hai hàm răng đập vào nhau và tiếng ăng ẳng khi bò mông dùng chân trước đá nó - Mowgli không còn đứng để nghe tiếp nhưng phóng về phía trước. Các tiếng kêu nhỏ dần sau lưng nó trong khi nó vội vã xuống đất cát, nơi dân làng ở.

- Bagheera đã nói đúng ! Nó thở mạnh và nấp trong đống cỏ khô chất dưới cửa sổ căn lều.

Ngày mai là ngày của Akela và của ta ! Nó ép mặt vào cửa sổ, nhìn lửa trong bếp. Nó thấy vợ người thợ cầy vùng dậy trong đêm và nuôi lửa lấp những cục đen đen (Lời người dịch : người Ấn Độ dùng phân bò khô để đun bếp). Khi bình minh ló dạng, lúc mà làn sương trăng lan tỏa, nó thấy một Thằng Bé Con Người lấy một chiếc giỏ mây trát đất bên trong, đổ đầy than hồng vào đó, lấy chăn quấn lại và đi chăn bò. Mowgli nói :

- Có vây thôi ư. Nếu một đứa trẻ con có thể làm được thì ta cũng chẳng có gì phải sợ.

Nó đi quanh lều, chạm trán với thằng nhỏ, giật lấy giỏ và biến vào sương, trong khi thằng nhỏ la thất thanh lên vì sợ.

- Họ cũng giống ta ! Mowgli vừa nói vừa thổi giỗ than như đã thấy người đàn bà làm. Vật này sẽ chết nếu ta không cho nó ăn ...

Và nó ném vài nhánh cây nhỏ cùng ít miếng vỏ cây khô trên cái đùi đỏ. Giữa dốc đồi, nó gặp Bagheera, sương mai lấp lánh trên bộ lông y như những giọt trăng.

Báo nói :

- Alala đã vồ trượt mồi, đúng ra thì chúng đã giết nó đêm rồi, nhưng chúng cũng muốn giết em nữa. Chúng đã tìm em trên đồi.

- Em xuống đất cầy và đã sẵn sàng. Hãy xem đây ! Mowgli chia cho báo xem chiếc giỏ đầy lửa.

- Tốt !... giờ đây ta đã nhớ lại con người đã ném cành khô vào vật đó, tức khắc Hoa Đỏ nở bên trên ... thế em không sợ à ...

- Không. Tại sao em lại sợ ? Em nhớ ra rồi ... nếu không phải trong mộng... trước khi là Sói, em đã nằm bên lửa đỏ, ám xè đã quá !

Suốt ngày hôm đó, Mowgli ngồi trong hang canh giỗ lửa và cắm vào đó những cành cây khô để xem nó cháy ra sao. Nó tìm thấy một cành hợp ý nó.

Chiều tối khi Tabaqui tới hang sói, hồn hào bảo nó rằng nó được kêu tới Đá Hội Đồng. Nó cười dài cho tới khi Tabaqui trốn chạy. Và Mowgli tới Hội Đồng không thối cười.

Akela Đơn Độc nằm cạnh hòn đá của nó để tỏ ra rằng sự kế thừa đã bắt đầu. Shere Khan cùng với các Sói tùy tùng, chuyên ăn của thừa, đi đi, lại lại, đối tượng của những lời nịnh nọt quá lố liễu.

Bagheera cuộn tấm thân mềm mại cạnh Mowgli và đứa bé siết chặt giỗ lửa giữa hai đầu gối. Khi mọi người đã tụ tập đầy đủ, Shere Khan cất tiếng, việc mà không bao giờ nó dám làm vào những ngày phi thường của Akela.

Bagheera khẽ nói :

- Nó không có quyền. Em lên tiếng đi ! Nó là con của chó. Nó sẽ sợ.

Mowgli nhảy chồm dậy :

- Hỡi Dân Tự Do, Shere Khan có phải là kẻ cầm đầu của chúng ta không ?...

Shere Khan trả lời :

- Vì sự kế thừa đã bắt đầu và người ta đã xin ta nói ...

- Ai xin mày ?... Mowgli nói. Chúng ta có phải là chó rừng để xu phụ tên đồ tể này không ? Việc điều khiển Bầy chỉ là việc của Bầy.

Có tiếng hét lên :

- Mày câm miêng đi ! Thằng Bé Con Người !

- Để nó nói ! Nó đã giữ Luật chung !

Cuối cùng, những Sói kỳ cựu của Bầy hét lên :

- Nhường lời cho Sói Chết.

Khi một đầu Bầy vồ trượt mồi, nó được gọi là "Sói chết" trong thời gian nó còn được để sống, và cũng chẳng còn lâu.

Akela ngóc cái đầu già nua lên một cách khó khăn :

- Hỡi Dân Tự Do và cả chúng mày nữa, lũ chó rừng của Shere Khan, trong suốt mười hai mùa săn, ta đã dẫn dắt mọi người đi và về. Trong thời gian đó, không ai trong các người bị bẫy hoặc quật. Ta vừa vồ trượt mồi. Các người đã biết chúng âm mưu ra sao. Các người đã đưa cho ta một con hoảng còn sung sức để khai thác sức yếu của ta, việc đó rất đạt. Lúc này các người có quyền giết ta trên Đá Hội Đồng. Và ta tự hỏi như sau : Ai sẽ tới

kết liễu đời của Cô Độc? Theo Luật Rừng ta có quyền đòi hỏi các người phải lần lượt đến.

Một chuỗi dài im lặng : không một Sói nào nghĩ tới cuộc chiến sống chết với Đơn Độc. Lúc đó, Shere Khan gầm lên.

- Bah ! Còn gì với con Sói già rụng răng này nữa ? Nó đã bị kết tội chết ! Chính Thằng Bé Con Người đã sống quá lâu - Hồi Dân Tự Do, trước kia nó là con mồi của tôi. Hãy cho tôi. Tôi ngán về câu chuyện trào lộng Người Sói này rồi. Nó đã khuấy động rừng suốt mười mùa rồi. Hãy trao Thằng Bé Con Người cho tôi, nếu không, tôi luôn săn tại đây và chẳng để cho các người một khúc xương. Đó là người, Thằng Bé Con Người, và tôi ghét nó đến tận xương tủy !

Lúc đó, trên nửa Bầy rống lên :

- Một người ! Một người ! Con người là quái gì đối với chúng ta ? Nó hãy cút về với đồng loại của nó !

- Đúng vậy ! Để cho cả làng chống đồi chúng ta sao ? Shere Khan la lên - Không, Không, hãy trao nó cho tôi. Đó là một con người mà không ai trong chúng ta có thể nhìn thẳng mắt nó.

Akela lại ngẩng đầu lên, nói :

- Nó đã chia mồi với chúng ta, ngủ cùng chúng ta, đã lùa con mồi cho ta. Nó không phạm, dù là một tiếng Luật Rừng !

- Và tôi, tôi đã thuộc với giá một con bò mộng.
Một con bò mộng, không đáng gì, nhưng danh dự
của Bagheera đáng giá một cuộc chiến ! Bagheera
tiếp lời với giọng nói ngọt như mật.

- Một bò mộng cách đây mười năm ! Cử tọa
sửa ầm. Đống xương đã mười năm thì nghĩa lý gì ?

- Và một lời hứa ? Bagheera nói và uốn cong
môi trên hàm răng trắng - Ah !... thế mà người ta
cũng gọi các bạn là Dân Tự Do ư ?

Shere Khan lén tiếng :

- Không đứa con người nào được săn với Dân
Rừng ! Hãy trao nó cho tôi.

Akela tiếp tục :

- Nó là anh em của chúng ta trong mọi sự, trừ
dòng máu. Các người định giết nó tại đây ư ?....
Thật ra thì ta đã sống quá lâu rồi, một vài tên trong
các bạn là kẻ ăn súc và tôi có nghe nói rằng kẻ
khác, theo lời chỉ bảo của Shere Khan để đến rìa
làng vào ban đêm để bắt trẻ con - Vậy thì, các bạn
đều là kẻ hèn nhát và ta nói đây với lũ hèn nhát.
Chắc chắn rằng ta phải chết, đời ta không đáng giá
bao nhiêu, không thì ta sẽ thay mạng cho Đứa Bé
Con Người. Nhưng để cứu vãn danh dự cho Bầy.
Và các ngươi đã sống không Bầy trưởng nên đã
quên điều đó ... Ta hứa nếu các ngươi để Thắng
Bé Con Người quay về với đồng loại là sẽ không
mảy may chống cự khi giờ chết của ta tới. Ta chết

không tự vệ. Bầy sê lợi được ba mạng. Ta không thể làm hơn được và nếu các người ưng thuận ta có thể tránh cho các bạn cái nhục đã giết người anh em trong khi kẻ đó không làm điều gì sai trái một người anh em được thiền cầu chuộc mạng để được nhập vào hàng ngũ của Bầy theo Luật Rừng.

- Nó là người !... Một con người !... Một con người ! - Cử tọa la lớn .

Và đa số Sói làm bộ vây quanh Shere Khan mà vẩy đuôi bên mình.

- Giờ đây, mọi chuyện ở trong tay em ! Bagheera nói với Mowgli - Chúng ta chỉ còn cách duy nhất là chiến đấu thôi.

Mowgli đứng dậy, giỗ lửa trong tay, rồi nó vươn mình ngáp vào mặt Hội Đồng - Nó giận và buồn vô cùng vì lúc trước lũ Sói không bao giờ nói là hết sức ghét nó.

- Nghe đây ! Không cần phải sủa vang như chó vậy. Đêm nay các người đã nhiều lần nhắc đến rằng ta là người (nhưng ta chỉ là Sói cho đến trọn đời); ta cảm thấy sự thành thật trong lời các người cho nên ta không gọi các người là anh em nữa mà là Sag(chó) như các người đã gọi ta là người. Việc các người sê làm hay không, không phải là các người sê nói ra. Điều đó dính dáng tới ta và để làm rõ vấn đề, ta, con người, ta đêm theo đây một ít Hoa Đỏ mà đồ chó các người sợ.

Nó ném giỏ xuống đất và một ít than đốt bén vào một đám rêu khô và bốc cháy, trong khi Hội Đồng sợ hãi lui lại trước làn sóng lửa.

Mowgli ăn cành cây khô vào lửa cho tới lúc nó thấy các mảnh nhỏ cong lại và kêu lép bép. Nó quay quanh cành đó trên đầu giữa đám Sói bò lê vì sợ hãi.

Bagheera khẽ nói :

- Em là chủ - Hãy cứu mạng Akela. Nó luôn là bạn em.

Akela, Sói già dữ tợn chưa bao giờ cầu cạnh ai, ném một tia mắt van lợn về phía Mowgli đứng sát nó, trần truồng, bộ tóc đen dài bay trên vai, trong ánh lửa bập bùng khiến bóng đêm lung lay và nhảy nhót.

Mowgli nói :

- Tốt ! Trong khi chầm chậm ngó quanh - Ta thấy rằng các ngươi là chó, ta từ giã các ngươi để về với đồng loại ... nếu thật sự họ là đồng loại của ta. Rừng đã khép lại với ta, ta phải quên đi tiếng nói và tình liên đới của các ngươi. Nhưng ta sẽ nhân từ hơn các ngươi vì ta đã là anh em của các ngươi trong mọi sự, trừ dòng máu - Ta hứa là sau khi ta sống giữa đồng loại, là ta không phản lại các ngươi như các ngươi đã phản ta.

Nó lấy chân đá lửa ra và tia lửa bay lên.

- Không có sự giết chóc nhau giữa chúng ta trong Bầy, nhưng cũng có món nợ ta phải trả trước khi ta rời khỏi nơi đây..

Nó bước nhanh tới chỗ mà Shere Khan đang chớp con mắt sững sờ trước lửa và nắm túm lông dưới cằm Hổ.

Bagheera đi cạnh, để phòng trường hợp có biến.

- Đồ chó, đứng lên ! Mowgli hét lớn. Đứng lên khi con người nói, nếu không tao sẽ thiêu áo mày !

Tai Shere Khan, ẹp trên đầu, nhăn mắt vì cành cây cháy đỏ đang ở gần nó.

- Tên đồ tể gia súc này nói là sẽ giết ta nơi Hội Đồng vì nó không giết được ta khi còn nhỏ - Đây này...và đây kia...xem con người đánh cho ra sao ! Mắp máy một chùm ria thô, Lungri, nếu không ta tọng Hoa Đỏ vào họng mày !

Nó đập cành cây lên đầu Shere Khan trong khi con Hổ, quá sợ hãi, rên rỉ và khóc lóc.

- Pơtơ mèo rừng xém lông, giờ thì cút ngay đi nhưng hãy nhớ lời ta : Lần đầu tiên mà ta trở lại hòn đá Hội Đồng với tư cách là con người, ta sẽ đội da của Shere Khan Còn điều nữa, Akela được tự do sống theo ý thích ... Mày không được giết nó vì ta cấm. Ta cũng nghĩ rằng mày cũng không ở lại đây lâu nữa để thè lưỡi như kẻ cả thay vì là chó mà ta xua đuổi ... vậy thì ... cút ngay đi !....

Lửa cháy lớn đầu cành và Mowgli đập phải, đập trái quanh vòng. Lũ Sói vừa chạy vừa rú lên dưới tàn lửa bén vào lông.

Sau chót chỉ còn lại Akela già, Bagheera và có lẽ chừng mười Sói đã đứng về phía Mowgli. Lúc đó, Mowgli cảm thấy có gì đau đớn trong thẳm sâu của nó, cái gì đó nó nhớ không bao giờ cảm nghiệm được cho tới lúc đó, nó hít dài và khóc, nước mắt tuôn tràn trên mặt.

- Cái gì vậy ! Cái gì vậy ! Nó nói - Tôi không muốn rời bỏ Rừng Xanh ... tôi không biết tôi có gì ? Em sẽ chết phải không, Bagheera ?

- Không Em Bé đó chỉ là nước mắt thôi, giống như của mọi người, Bagheera đáp - Bây giờ ta thấy em đã là người lớn mà không còn là Thằng Bé Con Người nữa. Phải, từ nay Rừng đã đóng kín với em ... hãy để cho nước mắt chảy, Mowgli. Đó chỉ là nước mắt thôi.

Mowgli ngồi xuống, tim như bị nổ tan, trước đây, trong đời, nó đã không bao giờ khóc.

- Giờ đây tôi phải về cùng đồng loại, Mowgli nói - nhưng trước hết, tôi phải từ biệt mẹ tôi đã.

Nó đến hang mà Mẹ Sói nó chung sống với Bố Sói; khóc trên bộ lông mẹ trong khi các Sói đau khổ tru lên. Mowgli nói :

- Mọi người đừng quên tôi.

- Không bao giờ ! Suốt thời gian mà chúng em
còn theo được lối mòn, các Sói con đáp lời - Hãy
đến chân đồi khi anh thành người và chúng em sẽ
nói chuyện với anh. Ban đêm chúng em sẽ tới
ruộng cày để chơi với anh.

Bố Sói nói :

- Hãy sớm trở lại đây ! Ôi Nhái Bén khôn
ngohan và bé bỗng ơi, sớm quay lại đây vì Mẹ con
và ta đã già rồi.

- Sớm trở lại đây ! Hồi đứa con trai truồng của
ta - Mẹ Sói nói - Nghe đây, con của loài người, ta
yêu con hơn cả con đẻ của ta nữa !

- Chắc chắn rằng con sẽ quay trở lại, Mowgli
đáp - Lúc con trở lại là lúc con trãi da của Shere
Khan trên Đá Hội Đồng ! Đừng quên con !... Hãy
bảo các Sói trong rừng đừng khi nào quên con !

Bình minh bắt đầu ló dạng khi Mowgli một
mình xuống đồi trên đường về cùng cái giống vô
cùng bí mật mà người ta gọi là con người .

Bài ca săn của bầy Seconce

Lúc rạng đông, một Sambhur đóng lén.

Một, hai rồi tiếp theo !

Một con hoảng nhảy lên, con hoảng nhảy băng
qua lùm cây cạnh ao mà lũ hươu uống nước.

Mình ta, trong rừng, ta thấy như vậy.

Một, hai rồi tiếp theo !

Lúc mới rạng đông, một Sambhur rống lên.

Một, hai rồi tiếp theo !

Khẻ bước, khẻ bước.

Đi báo tin cho Bầy sói,

Tìm và gặp và cao giọng lên !

Một, hai rồi tiếp theo !

Lúc mới rạng đông Bầy sủa ran.

Một, hai và tiếp theo !

Chân khi chạy, dừng để lại dấu vết,

Mắt biết nhìn trong đêm tối - đêm tối !

Cất giọng lên ! Lắng nghe tiếng động !

Một, hai và tiếp theo !

Cuộc Săn

Của Kaa

Tất cả những gì chúng ta nói nơi đây xảy ra trước thời gian Mowgli bị loại ra khỏi bầy Sói Seeonee hoặc đã trả thù Shere Khan, con Hổ Thợ.

Trong những ngày đó, Baloo dạy nó Luật Rừng. Con Gấu Nâu, già và nghiêm nghị, rất hoan hỉ về đứa học trò có bộ óc thông minh bén nhạy, vì những Sói trẻ chỉ muốn học những điều liên quan tới Bầy, Đàn trong Luật thôi và rút lui sau khi đã có thể thuộc bản điệp khúc cuộc săn : "Chân không gây tiếng động, mắt nhìn tỏ trong đêm đen, tai vểnh nghe gió trong hang và răng trắng để cắn xé, ai có những biểu tượng đó là anh em chúng ta, trừ Tabaqui, Chó rừng và Lang, loài mà chúng ta ghét cay ghét đắng."

Nhưng Mowgli, Thằng Bé Con Người học biết nhiều hơn thế.

Đôi khi Bagheera, Báo Đen, lững thững vượt Rừng đến xem đứa bé cưng ra sao. Nó nằm thở khò khè, đầu tựa vào thân cây trong khi Mowgli đọc bài học trong ngày cho Baloo nghe, thằng bé leo trèo nhẹ như bơi, như chạy, vì vậy Baloo, Bác Sĩ Luật dạy nó những điều luật về cây cổ và sông nước : biết phân biệt cành khô mục, cành tươi; ăn nói lễ phép với Ông Rừng khi bất ngờ gặp một Bầy ong trên cao, cách mặt đất mươi lăm, hai mươi bộ; những lời cùng Mang, Dơi khi bị nó quấy rầy trên

cành vào lúc ban ngày, cách báo cho lũ rắn nước trong ao trước khi nhảy xuống gần chúng. Trong rừng không vật nào thích bị phá rối và luôn sẵn sàng trừngh trị thủ phạm. Hơn nữa Mowgli cũng học thêm tiếng săn của vật Ngoại, mà một Dân Rừng khi săn ngoài đất săn của mình phải to tiếng nhắc đi nhắc lại cho đến khi nhận được một sự trả lời. Nếu dịch ra thì nghĩa như sau : "Cho tôi được tự do săn nơi đây, tôi đói." Câu trả lời là : "Hãy săn cho khỏi đói, nhưng đừng săn chơi."

Mọi điều đó cho bạn biết Mowgli phải học thuộc lòng những gì. Nó rất khó chịu khi phải nhắc lại hàng trăm lần một điều tương tự. Nhưng khi Baloo đã nói với Bagheera, ngày mà Mowgli bị sửa phạt bằng một tát tai và nó hờn dỗi bỏ ra xa.

- Một Thằng Bé Con Người là Thằng Bé Con Người ! Và nó phải học hết cả... bạn hiểu chưa? Hết cả Luật Rừng.

- Đúng ! Nhưng anh cũng phải biết rằng nó còn khá nhỏ, Báo Đen đáp, và nếu vào địa vị của Baloo, nó sẽ chiều để Mowgli theo ý riêng - làm sao mà cái đầu nhỏ thó của nó có thể nhớ những bài học tràng giang đại hải của anh ?

- Trong rừng có những vật nào quá bé mà không thể bị giết ? Vì vậy nên phải dạy nó những điều đó và tại sao lại sửa trị nó. Ô...Ô... ! Nhưng rất nhẹ lúc nó quên.

- Nhẹ ! Tôi biết cái rất nhẹ của anh rồi, hời Lão Già cẳng sắt, Bagheera học lên. Hôm nay anh đã làm bầm mặt thằng bé rồi. Cái nhẹ nhẹ của anh ! Hừ... !

- Tôi rất muốn thấy nó bị tôi vả bầm từ đầu đến chân, đứa mà tôi yêu thương, thay vì gấp rủi ro vì sự ngu dốt của nó, Baloo nóng tiết trả lời - Tôi đang dạy nó học những Từ Chủ Yếu của Rừng để nó được sự chở che từ Chim Muông, Đàn Rắn và tất cả những vật đứng trên bốn chân khi săn, trừ chính Bầy của nó. Bây giờ nó có thể, nếu nhớ những từ đã học, thiền cầu toàn thể Rừng Xanh. Điều đó có hơn một sự xử phạt nhẹ nhẹ không ?

- Vậy thì ! Trong mọi trường hợp, để phòng đứng làm mất mạng Thằng Bé Con Người của tôi. Nó không phải là một khúc cây để anh mài vuốt cùn đâu. Từ Chủ Yếu là gì ? Tôi thích giúp hơn là nhờ. Bagheera duỗi thằng một chân để ngắm những vuốt mà thép nhọn xanh ở đầu như những lưỡi đục sắt - Dù sao tôi cũng muốn biết.

- Tôi gọi Mowgli để nó nói cho anh nghe nếu nó sẵn lòng. Lại đây Em Nhỏ !...

- Đầu em vang lên như một thân cây rỗng đầy ong bâu, một giọng càu nhau khẽ khẽ cát nhẹ lèn bên trên đầu chúng. Rồi Mowgli để người tuột từ một thân cây xuống. Mặt nó có vẻ giận. Lúc chạm đất nó nóng nảy nói :

- Em tới vì Bagheera chứ không vì anh đâu,
Hỡi Baloo già !

- Không cần thiết. Baloo đáp với vẻ bị xúc
phạm và buồn buồn - Hãy nhắc cho anh Bagheera
những Từ của rừng mà ta đã dạy em hôm nay.

- Từ Chủ Yếu của dân nào ? Mowgli hỏi, thích
được phô tài mình - Rừng có nhiều ngôn ngữ và
em biết hết.

- Em biết gì ? Nhưng không nhiều đâu.
Bagheera xem đầy, không bao giờ nó tri ân thầy
của nó. Không thấy một Sói nhỏ đến cảm ơn
Baloo già về những bài học bao giờ... Vậy thì, hỡi
nhà bác học hãy nói những Từ của Dân Săn.

- Các bạn và tôi, chúng ta đều cùng một dòng
máu - Mowgli nói với giọng của Gấu mà toàn thể
dân săn đều sử dụng.

- Tốt ...Bây giờ, từ của Loài Chim.

Mowgli đọc và thêm tiếng kêu của Ó vào chót
câu.

Bagheera bảo :

- Thể từ của Loài Rắn ?

Trả lời là tiếng huýt gió khó tả, rồi thì Mowgli
đá chân về phía sau, vỗ tay tự khen và nhảy nhót
trên lưng Bagheera - ngồi cạnh đó - lấy gót đập
vào bộ lông đen nhánh cùng với bộ mặt nhăn nhó
vô cùng xấu, hướng về phía Baloo.

- Đấy !...Đấy !...Điều này đáng phải phạt nhẹ,
Gấu Nâu nói với giọng trùm mến. Một ngày nào đó
em sẽ biết tay ta.

Rồi nó quay sang nói với Bagheera rằng
thằng nhỏ học những Từ Chủ Yếu của Hathi, Voi
Rừng Hoang ra sao ? Nó biết toàn thể những liên
hê về các điều đó. Hathi đưa Mowgli tới một ao để
được Rắn dạy nó Từ của Loài Rắn mà Baloo
không biết cách thực hiện. Giờ đây Mowgli có thể
tránh được hết thảy mọi tai nạn có thể xảy ra trong
rừng; vì không một rắn, một chim, vật bốn chân
đông tới nó.

- Không phải sợ ai nữa, Baloo nói và kiêu hahn
xoa cái bụng to lớn đầy lông.

Bagheesa nói nhỏ :

- Trừ những con vật trong chính Bầy nó. Rồi
nói to với Mowgli - Cẩn thận các xương sườn của
ta, Em Nhỏ làm gì mà nhảy dữ vậy?

Muốn được mọi người chú ý nghe, Mowgli kéo
mạnh vai Bagheera, hăng hái đá. Sau cùng, khi cả
hai đã lắng tai, nó thét lớn :

- Tôi cũng vậy, tôi sẽ có một đòn sau lưng,
một đòn tôi sẽ dắt suốt ngày trên cây.

Bagheesa đáp :

- Lại điều điên khùng mới gì nữa đây? Hời kẽ
mơ mông hảo huyền.

- Phải, để ném cành cây và phân xuống đầu Baloo, Mowgli tiếp - Chúng đã hứa cùng tôi. A ! ... Bỗp !...

Cẳng to lớn của Baloo hất Mowgli từ lưng Báo xuống. Thằng bé ngã cong người giữa hai cẳng trước của Bagheera và nhìn thấy Gấu đang tức giận.

Baloo nói :

- Mowgli, em đã nói chuyện với lũ Bandar-log, Dân Khỉ à ?

Mowgli ngó Bagheera xem Báo có giận không. Hai mắt báo cứng như ngọc.

- Em đã giao thiệp với Dân Khỉ... Lũ Khỉ xám... Dân sống không luật lệ... dân bạ gì ăn nấy. Thật là điều bậy bạ kinh khủng.

- Khi Baloo đạp sưng đầu em, Mowgli đáp (nó vẫn còn trên lưng Báo) - Em bỏ đi và lũ khỉ xám từ trên cây xuống tóm vẻ thương hại em. Chẳng ai thèm quan tâm đến em cả ! Và nó dầm dứt khóc.

- Lòng thương hại của Dân Khỉ ! Baloo rống lên với vẻ bình thản của giòng suối trên núi, cái mát của mặt trời mùa hạ !... - Và gì nữa, Thằng Bé Con Người ?

- Và lúc đó... lúc đó... nó cho em hạt dẻ và vô số của ngon và chúng... Bé em trong tay lén ngọn cây để tóm cho em biết rằng em là anh em chúng.

bởi huyết thống, chỉ khác cái là em không có đuôi và ngày nào đó em sẽ là thủ lĩnh của chúng.

Bagheera nói :

- Chúng không có thủ lĩnh. Chúng nói dối. Chúng luôn nói dối !

- Chúng rất tốt và xin em trở lại - Tại sao không bao giờ người ta đưa em tới Dân Khỉ ? Chúng đứng hai chân như em. Chúng không tát em bằng những bàn chân lớn. Chúng chơi suốt ngày. Để em đi trèo cây ! Baloo xấu bụng ơi, để em trèo lên đó. Em muốn trở lại chơi với chúng.

- Hãy nghe đây Thằng Bé Con Người, Gấu nói, tiếng nó vang như sấm trong đêm nóng bức - Anh đã dạy em toàn thể Luật Rừng... trừ Dân Khỉ sống trên cây, chúng không có Luật. Chúng vô Tố quốc, chúng không có ngôn ngữ riêng và chỉ dùng những từ ăn trộm được mà chúng bắt chộp nghe, khi chúng rình nghe lén, trên cao kia, mép sau cành lá. Đường chúng đi không phải đường chúng ta đi ! Chúng không thủ lĩnh. Chúng không trí nhớ. Chúng tự khoe mình và ăn nói không nghĩ, tự cho mình là một dân tộc vĩ đại trong rừng. Nhưng tiếng động của hạt cây rơi đủ để chúng thay đổi ý nghĩ, chúng cười và mọi sự đi vào quên lãng. Chúng ta, Dân Rừng, chúng ta không chút liên hệ gì với chúng; không uống nước nơi chúng uống, không đi tới nơi chúng đi, không săn nơi chúng săn, không

chết nơi chúng chết. Tới giờ phút này có bao giờ em nghe ta nói tới bụi Bandar-log chưa.

Mowgli khẽ đáp :

- Chưa ! Khi Baloo nói xong thì rừng lúc đó rất yên tĩnh.

- Dân Rừng đã xóa tên chúng nơi cửa miệng và trong tư tưởng. Chúng rất đông, ác độc, bẩn thỉu, trơ trẽn. Bằng tất cả khả năng có được để nhớ một ý thích, chúng mong Dân Rừng chú ý đến chúng. Nhưng chúng ta không chút để ý đến chúng ngay cả khi chúng ném hạt dẻ và cành khô xuống đầu chúng ta.

Nó vừa nói dứt câu thì cành cây nhỏ và hạt dẻ rơi qua cành lá; người ta có thể thấy tiếng ho, tiếng rượt đuổi và nhảy nhót bức bối trên những cành cao.

Baloo nói :

- Dân Khỉ bị cầm sống gần Dân Rừng - Em hãy nhớ điều đó !

Bagheera tiếp :

- Cấm ! Nhưng ta tưởng dù gì Baloo cũng đã dự phòng nói, để em chống lại chúng...

- Ta...Ta ư ?...Làm sao có thể ngờ được nó đi chơi với hàng rác rưởi đó. Pô..ô...!

Một trận mưa hạt dẻ trút xuống đầu mọi người rồi chúng tháo chạy, bắt Mowgli đem theo.

Điều mà Baloo nói về lũ khỉ vô cùng chính xác. Chúng sống trên ngọn cây và thường là loài ít khi nhìn lên trời. Rất khó có cơ hội để chúng và Dân Rừng gặp nhau. Nhưng cứ mỗi lần chúng gặp một con Sói đau ốm, một Hổ hoặc Gấu bị thương chúng lại ra tay hành hạ và thường quen ném gậy, hạt dẻ vào bất cứ con vật nào để cười, hy vọng được người ta để ý đến chúng. Rồi chúng la hét, lớn tiếng hát những bài hát vô nghĩa. Chúng thách Dân Rừng trèo lên cây đánh nhau với chúng hay vô cớ quay ra đánh nhau túi bụi cùng cẩn thận để xác khỉ chết lại nơi Dân Rừng có thể trông thấy. Thường thì lúc chúng sắp có một thủ lãnh, có Luật và phong tục riêng, chúng cũng không quyết định thực hiện, chúng không thể có trí nhớ nhiều ngày vì vậy chúng thu xếp mọi sự theo ngạn ngữ: "Điều mà Bandar-log nghĩ trong hiện tại thì Rừng sẽ nghĩ tới trong tương lai". Chúng có thể là được an ủi nhiều... Không loài nào có thể bằng chúng được; Đàng khác không vật nào để ý tới chúng; vì vậy chúng rất mừng khi dụ dỗ được Mowgli và thấy Baloo tức tối về việc đó. Chúng không có ý làm hơn nữa. Bandar-log không bao giờ có những dự tính; và một con tưởng tượng rằng Mowgli sẽ có ích cho Bầy Khỉ vì nó biết kết cành cây, thành chỗ ẩn núp để chắn gió, và nếu tóm được Mowgli, chúng có thể bắt nó dạy cách làm.

Đúng vậy, Mowgli, con cháu của thợ rừng, đã kế thừa mọi bản năng và thường nghịch dựng những lều nhỏ bằng những cành cây rơi, không hiểu tại sao. Và Dân Khỉ, đứng rình trên cây, cho rằng trò chơi này là việc kỳ lạ.

Chúng nói lần này chúng sẽ thật sự có một thủ lãnh và trở nên dân khôn ngoan nhất Rừng... Khôn ngoan đến độ làm cho mọi vật xem như một đối tượng đáng chú ý và mong ước. Vì vậy, chúng vô cùng yên lặng theo Baloo, Bagheera và Mowgli trong rừng, cho tới giờ ngủ trưa.

Mowgli vô cùng thận, nằm ngủ giữa Báo và Gấu, nhất quyết không quan hệ gì với Dân Khỉ nữa.

Điều trước hết nó nhớ lại sau đó là cảm giác của những bàn tay trên chân tay nó...những bàn tay nhỏ, cứng và mạnh... rồi cảm giác cành lá đập vào mặt. Nó phóng tầm mắt qua cành lá rung động trong khi Baloo đánh thức rừng dậy bằng những tiếng la phi thường và Bagheera nhảy chồm lên cây, lộ hết vuốt ra. Lũ Bandar-log tru tréo về chiến thắng và tranh nhau phóng lên những cành cao nhất mà Bagheera không dám leo lên. Chúng la to:

- Chúng nó đã chú ý tới chúng ta ! Bagheera đã để ý tới chúng ta ! Toàn thể Dân Rừng đều thán phục sự khéo léo cùng mưu kế của chúng ta.

Rồi thì cuộc trốn chạy bắt đầu, cuộc chạy trốn của Dân Khỉ qua quê hương của cây cối mà không ai tǎ rõ nỗi. Chúng làm những đường chính và đường ngang, dốc lên, dốc xuống, toàn thể vượt năm, sáu mươi, trăm bộ trên cao và nếu cần chúng cũng có thể di chuyển cả trong đêm tối. Hai con khỉ khỏe nhất nắm Mowgli trong tay, bay trên ngọn cây bằng những bước nhảy vọt xa hai mươi bộ. Nếu chỉ có một mình, chúng có thể đi nhanh gấp đôi, nhưng sức nặng của thằng bé làm chậm bước tiến lại.

Tuy trong người khó chịu và chóng mặt Mowgli cũng thấy thích thú về cuộc chạy đua đáng sợ này. Thỉnh thoảng ngó thấy mặt đất bên dưới quá xa, nó rùng mình. Rồi những va chạm, những chấn động kinh khủng sau mỗi lần nhảy, thân hình nó bị đưa trong khoảng không, khiến tim nó hầu như ngừng đập. Đoàn tùy tùng phóng theo sau lưng ngọn cây khiến nó cảm thấy những cành nhỏ nhất kêu răng rắc và uốn cong bên dưới nó. Rồi với tiếng kêu trong họng, chúng ném mình trên không theo một đường cong đi xuống và đưa người ở những cành cây thấp của cây bên cạnh.

Thỉnh thoảng nó nhìn thấy khoảng rộng bao la của rừng cây yên tĩnh y như một người trên đầu cột buồm phóng tầm mắt nhìn xa nhiều dặm nơi chân trời biển cả. Rồi cành lá chạm vào mă và ngay

sau đó hai khỉ khiêng nó để rót người xuống, gần chạm đất.

Và như vậy, sau nhiều lần nhảy, tiếng om sòm, mét nhọc, tru tréo, toàn thể Bandar-log nhanh biến qua đường cây với Mowgli bị cầm tù.

Trước tiên nó sợ chúng để rót, rồi cảm thấy giận dữ dâng trào. Điều đầu tiên là phải báo cho Baloo và Bagheera vì với tốc độ mà lui khỉ di chuyển, nó biết các bạn nó chóng bị bỏ xa. Nhìn xuống phía dưới, vô ích, vì nó chỉ nhìn thấy phía bên trên cành, nên nó ngược mắt nhìn lên trời cao và nó thấy xa tít trên trời xanh, Chil, Diều Hâu, đang bay lượn bên trên rừng, chú ý tới những vật sắp chết. Chil thấy lú khỉ mang một vật mà nó không thể đoán ra được. Nó hạ người xuống vài trăm bộ để xem vật nặng khỉ mang có ngon không. Nó huýt lên vì bất ngờ khi nó thấy Mowgli được khiêng lên ngọn cây và nghe tiếng gọi của Diều Hâu.

- Anh và tôi, chúng ta cùng dòng máu !

Làn sóng lá cành phủ lên thằng nhỏ, nhưng Chil bằng một vỗ cánh, di chuyển bên trên cây kế tiếp, đúng lúc có thể nhìn thấy cái mặt nâu chồi ra.

- Ghi rõ vết em, Mowgli kêu ! Báo cho Baloo, ở bầy Seeonee và Báo của Hội Đồng Thạch Sơn.

- Nhân danh ai ? Hỏi bạn !

Chil chưa bao giờ gặp Mowgli trước đây và lẽ đương nhiên đã nghe nói về nó.

- Mowgli, Nhái Bén, Thằng Bé Con Người, như họ gọi tôi - Hãy theo vết tôi !

Những tiếng sau được thét lớn tiếng trong khi nó bị mang đi trong không. Chil làm dấu chấp thuận vùt thẳng tắp lên không đến khi chỉ còn to bằng hạt cát. Người nó như treo lên, đưa mắt theo dõi lối đi trên ngọn cây trong lúc tùy tùng của Mowgli đi như cuốn.

- Chúng không bao giờ đi xa được, nó cười và nói - Chúng không bao giờ thực hiện được điều chúng dự định làm. Lũ Bandar-log luôn sẵn sàng di mõm vào những điều mới lạ. Lần này, nếu mắt ta tinh, chúng chui mõm vào một việc mà rồi chúng sẽ bận rộn đây, vì Baloo không phải là con gà nhép và Bagheera có thể giết giỏi hàng lũ dê đực.

Trên cao, nó bập bênh trên đôi cánh, chân quắp xuống bụng và đợi.

Trong lúc đó, Baloo và Bagheera, lòng như nung nấu vì buồn sâu và điên dại. Bagheera trèo như trong đời chưa bao giờ trèo, và những cành cây mảnh mai gãy dưới trọng lượng thân hình nó, và tụt xuống bên dưới, vỏ cây bám đầy vuốt.

- Tại sao anh không khuyên cáo Thằng Bé Con Người ! Báo gầm vào tai Baloo đáng thương, đang nồng nề chạy trên đường, hy vọng đuổi kịp lũ

khỉ - Ích lợi gì bằng giết nó, bằng những cái đấm, nếu anh không báo trước cho nó ?

- Nhanh lên... A, nhanh lên!... Chúng ta còn có thể bắt kịp chúng ! Baloo hồn hển nói.

- Với tốc độ này!... Anh không thể đuổi nổi một con bò cái bị thương. Hỡi Các Sĩ Luật... kẻ đập trẻ con... lắc lư một dăm theo điệu này anh sẽ nổ tung ra thôi. Yên lặng ngồi xuống và suy nghĩ đi ! Vạch ra một kế hoạch. Không phải là lúc đuổi theo chúng. Chúng có thể làm rót thằng nhỏ nếu chúng ta bám sát chúng.

- A...ru...la...! Ha...! Có lẽ khiêng quá mệt, chúng đã để rớt nó rồi. Ai có thể tin được lui Bandar-log ? Hãy đặt dơi chết trên đầu tôi ! Hãy bắt tôi gặm những mẩu xương mốc đen. Hãy ném tôi vào tổ Ông rừng để chúng chích tôi chết đi - Chôn tôi cùng Chó rừng vì tôi là con Gấu khốn nạn nhất trong các Gấu ! A..ru..la...!...Hu...oa...! Ôi Mowgli, Mowgli!... Sao ta không dự phòng em tránh Dân Khỉ thay vì đập vào đầu em ? Lúc này ai biết được những cái đấm đã không làm bay bài học trong ngày, nếu nó không cảm thấy đơn độc ở trong rừng không một Từ Chủ Yếu ?...

Baloo ôm đầu, rên rỉ lăn lộn sang trái, sang phải.

- Dù sao, mới đây nó cũng đã nhắc cho tôi nghe rất rõ ràng, Bagheera nóng nảy nói - Baloo

ơi! Anh không chút trí nhớ không lòng tự trọng.
Rừng sẽ nghĩ gì về tôi, nếu tôi, Báo Đen, tôi cuộn
người lại như Sahi, Nhím, để tru tréo lên.

- Tôi chẳng cần rừng nghĩ gì ! Lúc này có lẽ nó
đã chết rồi !

- Trừ phi chúng không để rớt nó từ trên cây
xuống để giặc, hoặc giết nó vì lười khiêng. Trừ phi
chúng làm vậy còn thì tôi không sợ gì cho Thằng
Bé Con Người. Nó khôn ngoan, biết nhiều và trên
hết, nó có đôi mắt mà dân rừng sợ. Tuy nhiên, thật
tai hại là nó ở trong tay tụi Bandar-log. Chúng ở
trên cây nên chúng không sợ ai trong chúng ta.

Bagheera trầm ngâm, liếm chân trước.

- Ta thật khùng rồi kẻ lông nâu trí độn, kẻ bời
đất ăn rể cây, Baloo vừa nói vừa đột ngột uốn
thẳng người lại - Hathi, Voi Rừng nói đúng - mỗi
kẻ có một cái sợ riêng. Tụi Bandar-log sợ Trăn
Kaa, nó cũng leo trèo giỏi như chúng bắt trộm khỉ
con trong đêm tối. Chỉ nhắc khẽ đến tên nó cũng
khiến chúng lạnh tới tận cùng đuôi rồi. Chúng ta
hãy đi tìm Kaa !

- Nó có thể làm gì cho chúng ta ? Nó không là
dòng giống ta vì không chân, và ... nó có đôi mắt
vô cùng kinh khủng, Bagheera nói.

- Nó vừa già, vừa xảo quyệt. Hơn nữa, bao giờ
nó cũng đói, Baloo nói với giọng đầy hy vọng. Hãy
hứa cho nó nhiều dê vào !

- Nó nằm ngủ cả tháng sau mỗi bữa ăn. Có thể lúc này nó đang ngủ và nếu có thức, có lẽ nó thích tự giết lũ dê hơn.

Bagheera không biết về Kaa nhiều, nên hổ nghi theo như nó nghĩ.

- Trong trường hợp này, hai ta - những thợ săn già, chúng ta có thể nói cho nó tin được.

Nói xong, Baloo có đám lông nâu trên vai vào lông Báo rồi cùng đi tìm Kaa, Trần Núi Đá.

Chúng ta tìm thấy Kaa, trên chõm đá mà mặt trời về trưa hâm nóng đang ngắm bộ da mới lông lẫy vì nó vừa dành mười ngày để thay da và lúc này nó phô hoàn toàn vẻ tráng lệ ra. Cái đầu dẹt, to, cúi xuống đất, cái thân dài ba mươi bộ cuộn thành nút, thành vòng lòn bất thường và liếm môi nghĩ đến bữa ăn tương lai.

- Nó chưa ăn gì, Baloo yên lòng gầm lên khi nhìn thấy bộ áo cùng vắn cẩm thạch, nâu, vàng của Kaa - Cẩn thận Bagheera ! Nó thường hơi cắn thị sau khi lột da và tấn công lẹ lầm đầy !

Kaa không phải là rắn độc, nó thường khinh lũ rắn độc mà nó cho là hèn - nhưng sức mạnh của nó nằm trong cái quan xiết của nó. Một khi nó đã cuộn những vòng lớn quanh bất cứ vật nào, thì không còn gì có thể cứu vãn được.

- Chúc săn may ! Baloo kêu lớn và ngồi trên hai chân sau.

Giống như loài rắn cùng giống, Kaa gần như điếc và lúc đầu không nghe thấy tiếng gọi - tuy nhiên nó ngốc dại - sẵn sàng trong mọi trường hợp, đầu thấp xuống.

- Chúc săn may cho mọi người ! Sau cùng nó đáp lời - Ô...! Ô...! Baloo, anh làm gì nơi đây? - Chúc săn may Bagheera. Ít nhất một trong chúng ta đang cần ăn. Có nghe nói tới con mồi nào săn sàng không ? Một Hươu cái, nếu không thì một Hoẵng nhỏ ? Bụng tôi rỗng tựa giếng khô vậy.

Baloo thở ơi trả lời :

- Chúng tôi đang đi săn ! Nó biết không nên giục Kaa - nó quá lớn.

- Cho tôi nhập bọn cùng các anh với, Kaa nói - tat thêm một cái hoặc không tat thêm, có mất gì cho Bagheera, cũng như cho bạn, Baloo ạ. Còn tôi, tôi phải đợi, đợi nhiều ngày trên đường mòn hoặc bò lên lén cây mất gần nửa đêm, may ra mới tóm được một con khỉ con. Pừ.. ừ...sss...! Cây cối không còn giống như thời trẻ của tôi. Toàn cành mục và khô thô !

Baloo đáp :

- Có thể là sức nặng của bạn ảnh hưởng phần nào.

- Đúng ! Tôi có một thân hình hơi dài...hơi dài. Kaa nói với chút kiêu hãnh - Nhưng dù sao, cũng là lỗi của những cây mới mọc. Lần săn chót tôi suýt

rót xuống đất... đứng ra là gần rót. Lúc tụt xuống tôi đã không quấn đủ chặt được vào cây làm tui Bandar-log thức tỉnh. Và chúng rửa tôi bằng đủ mọi thứ tên xấu xí !

- Đít châu, giun vàng, Bagheera vểnh râu nói, làm như cố nhớ lại những lời đó.

- S.s.s.sh...!.... chúng gọi như thế à ? Kaa hỏi.

- Những lời tương tự chúng rêu rao vào tháng qua, nhưng tui lui ít để ý tới. Chúng nói bất cứ điều gì, thí dụ bạn đã mất hết răng, bạn chỉ dám dương đầu với một dê con thôi ! (Lũ Bandar-log đó nói không chút thiện thùng) vì bạn sợ sừng dê đực, Bagheera ngọt ngào nói :

Tuy nhiên, một con rắn, nhất là con Trăn già đã nghi như loại con Kaa, hiếm khi lở ra mình giận dữ nhưng Baloo và Bagheera có thể nhìn thấy những thớ thịt cuồn cuộn và phồng lên hai bên cổ Trăn.

- Lũ Bandar-log đã đổi đất săn, nó chậm rãi nói. Hôm nay khi tôi lên dây sưởi nắng, tôi nghe tiếng la hét của chúng trên ngọn cây.

- Đây là lũ Bandar-log mà lúc này chúng tôi đang rượt theo, Baloo nói .

Nhưng lời nói nghèn trong cổ, vì đây là lần đầu, theo như nó nhớ, một con vật trong Rừng thú nhận là đã chú ý tới hoạt động của lũ khỉ.

- Không chút nghi ngờ thì đây là một việc không kém quan trọng đã làm cho Dân Săn, Chủ tể trong Rừng - tôi đoán chắc lần theo vết của tui Bandar-log, Kaa lịch sự trả lời như một thằng bé tò mò.

Baloo nói :

- Thật ra tôi chỉ là Bác Sĩ Luật, già và kém dữ liệu của Bầy Sói Seeonee và Bagheera đây...

- Là Bagheera, Báo Đen nói. Hảm nó đóng pháp lại với tiếng khô khốc - Sau đây là câu chuyện, Kaa à ! Lũ ăn trộm hạt dẻ và lượm quả cọ đã bắt Đứa Trẻ Con Người của chúng tôi mà có thể bạn đã nghe nói về nó rồi .

- Tôi nghe Sahi kể (lông nhọn của nó khiến nó khá hỗn) một con người đã gia nhập Bầy Sói, nhưng tôi không tin - Sahi thì đầy chuyện nghe được nửa vời và lại nhắc sai .

- Vậy thì đúng đây ! Baloo nói - chuyện liên quan tới một Đứa Bé Con Người mà chưa từng ai thấy. Đứa bé tốt nhất, khôn nhất và can đảm hơn nhiều Đứa Bé Con Người - Học trò ruột của tôi làm rạng danh khắp vùng cái tên Baloo. Hơn nữa tôi ... chúng tôi ... yêu nó, Kaa à !

- Ts..! Ts..! Kaa đáp và lúc lắc cái đầu nhanh như thoi - Tôi cũng vậy, tôi đã biết yêu là gì. Có những chuyện mà tui có thể kể

Bagheera hăng hái nói :

- Phải cần một đêm sáng trời và một bao tử đầy để khen một cách chính đáng. Giờ đây Thằng Bé Con Người của chúng tôi đang ở trong tay tụi Bandar-log và chúng tôi biết rằng trong toàn thể Dân Rừng, Kaa là vật duy nhất mà chúng gờm.

- Tôi là kẻ duy nhất chúng gờm !...Chúng có lý lầm, Kaa nói - Lầm mồm, điên rồ và kiêu ngạo... kiêu ngạo, điên rồ, lầm mồm ! Lũ khỉ đấy. Nhưng thật là một sự rủi ro nếu rơi vào chúng. Chúng chóng chán những hạt dẻ chúng hái và liêng đi. Chúng cầm một cành cây suốt trong nửa ngày với ý định dùng vào một công việc vĩ đại nhưng bỗng chốc chúng bẻ làm đôi. Tôi chẳng ham giống chúng. Chúng cũng gọi tôi là... Cá vàng phải không ?

- G... gi... giun đất, Bagheera đáp, và bằng nhiều danh từ khác mà lúc này tôi không thể nhắc lại vì mắc cõ.

- Chúng cần được phải dạy dỗ khi nói tới thầy chúng. A..a..a..s..sh ! Chúng cần được giúp về kém trí nhớ. Lúc này chúng đi đâu với thằng nhỏ ?

- Chỉ Rừng mới rõ - Tôi cho về phía mặt trời lặn, Baloo nói. Chúng tôi tưởng là anh biết, Kaa ạ.

- Tôi ư ? Cách nào ? Tôi lượm chúng khi chúng đi sát tôi, nhưng tôi không săn lú Bandar-log cũng như cóc, nhái, bọt sóng xanh trên vũng nước... và chuyện đó...H.s.s.s.h...!

- Đây, đây, trên cao ! trên cao ! Hi - lô ! I- lô !
I- lô ! Nhìn lên trời hỡi Baloo ở Bầy Seeonee.

Baloo ngược lên xem tiếng gọi từ đâu tới và Chil, Đại Bàng, hiện ra...nó lao xuống như chém không khí, mặt trời lấp lánh nơi rìa cánh. Đôi với Chil, lúc đó gần tới giờ ngủ rồi, nhưng nó đã lục soát toàn thể cánh rừng rậm để tìm Gấu mà nó không nhìn thấy dưới tán lá rậm rạp.

Baloo nói :

- Gi vây ?

- Tôi thấy Mowgli giữa bụi Bandar-log nó yêu cầu tôi báo cho các bạn. Tôi để ý thấy lũ Bandar-log đưa nó sang bên kia sông, tới thành phố của khỉ...tới Hang Lạnh. Có thể chúng ở đó một đêm, mười đêm hay chỉ một giờ. Tôi bảo lũ dơi canh chừng chúng trong đêm tối. Đây là thông điệp của tôi. Chúc các bạn dưới đó săn may !

Bagheera hé tay lớn :

- Chúc bạn đầy diều và ngủ ngon. Tôi sẽ nhớ tới bạn ở cuộc săn tới và dành riêng cho bạn cái đầu... Ôi ! Đại Bàng ưu tú trong các Đại Bàng !

- Không có chi...không có chi...đứa bé đã dùng Chủ Ngữ. Tôi không thể làm kém.

Chil bay vút lên cao lượn một vòng để về tổ.

Baloo kiêu hãnh mỉm cười, nói :

- Thằng bé không quên Chủ Ngữ. Bé như vậy mà còn nhớ tới Chủ Ngữ của Loài Chim trong khi bị lôi đi trên ngọn cây !...

- Người ta đã nít chắt điều đó trong đầu nó, Bagheera nói - nhưng chúng ta đều bằng lòng về nó. Giờ thì chúng ta phải tới Hang Lạnh.

Cả ba đều rõ Hang Lạnh ở đâu, nhưng Dân Rừng ít khi tới đó. Thật ra nơi chúng gọi là Hang Lạnh là một tinh thành cổ xưa hoang phế, ở nơi hẻo lánh bị chôn vùi trong Rừng. Loài vật ít khi đến một nơi mà con người đã ở. Có thể lợn lòi đến đó nhưng những vật săn thì không bao giờ. Hơn nữa lũ khỉ ở đó hoặc hay qua đó để tới một địa điểm nào khác. Không một vật tự trọng nào tới gần ngoại trừ vào lúc khô hạn, khi những bể chứa hay dòng nước ngầm còn có chút nước.

- Đây là cuộc di hành hết tốc lực cần tới thời gian một nửa đêm, Báo nói.

Baloo băn khoăn đáp :

- Tôi cố đi nhanh hết sức tôi, nó nói với giọng ưu tư.

- Chúng tôi không dám đợi bạn. Nhưng bạn phải theo hướng chúng tôi đi. Chúng tôi phải hết sức nhanh chân - Kaa và tôi.

- Với chân hay không; tôi đi song hàng cùng bạn trên bốn chân, Kaa cộc lốc trả lời.

Baloo cố tăng tốc độ nhưng phải ngồi lại thở. Các bạn bỏ nó lại, nó sẽ theo sau và Bagheera với vã tới đích với sức phong của Báo. Kaa không nói gì, nhưng dù Bagheera cố gắng cách nào, Trần Núi Đá cũng đi ngang hàng nó. Tới một con suối Bagheera băng một bước nhảy vọt vượt trước và để Kaa bơi qua đầu và chừng hai bộ phẩn cổ cao trên mặt nước. Nhưng lúc tới đất liền, Kaa lại san băng cách biệt.

- Nhân danh Ổ Khóa Gẩy đã giải thoát tôi, Báo nói trong khi chiều tối dần tối, bạn không phải là một bộ hành tối.

- Tôi đói - Kaa đáp. Hơn nữa nó lại dám gọi tôi là Nhái Hoang !

- G... gi... giun... giun đất vàng .

- Thôi kệ ! Chúng ta hãy đi.

Hình như Kaa biết trải người trên mặt đất mà đôi mắt tinh tường có thể chọn đường ngắn nhất cùng giữ hướng đi.

Nơi Hang Lạnh, Dân Khỉ không nghĩ tới dám bạn của Mowgli: Chúng đưa nó tới Thành Hoang. Lúc này, chúng rất tự hào. Trước đây Mowgli chưa từng thấy một tinh thành Ấn Độ và dù đây chỉ là một quần tụ hoang tàn, quang cảnh cũng nguy nga và kỳ lạ .

Một vì vua nào đó, trước kia đã xây cất trên một ngọn đồi nhỏ. Người ta cũng có thể phân biệt

những lối đi lát đá đưa tới các cổng hoang tàn mà những mảnh gỗ vỡ còn lủng lẳng trên những barden rỉ sét. Cây cối đã mọc chen giữa những phiến đá dùng xây tường. Các lỗ chầu mai đã đổ tung toé trên mặt đất. Từng túm dây leo hoang dại du đưa ở cửa sổ những tháp canh.

Một cung điện lớn mất mái trên chỏm đồi. Đá Hoa lát sân chầu và nơi các bể nước đã vỡ, loang xanh, đổ. Ngay những tảng đá nơi sân mà trước kia lù Voi của nhà Vua ơi, cũng bị cây, cỏ đẩy cao lên và hở kẽ.

Từ cung điện người ta có thể nhìn thấy những dãy nhà không mái quy tụ nê thành phố, y như những tầng ong trống rỗng và tối om; hoặc những khối đá không còn hình thù gì nữa, mà trước kia là tượng thần, nơi đồng quy của bốn con đường. Giếng và mương nước ở góc các ngả đường, nơi các bể công cộng, hay những vòm đổ vỡ của các đền thờ với những cây đa mọc dại ngang tường.

Lũ Khỉ gọi nơi này là thành phố của chúng, ra vẻ khinh khi. Dân Rừng vì Dân Rừng sống trong rừng, nhưng chúng không bao giờ biết công dụng của các dinh thự và ở cách nào. Chúng ngồi thành vòng tròn trong tiền đình đưa tới phòng họp của nhà vua, bắt rận và làm bộ giống người, hoặc chạy ngang qua những ngôi nhà mất mái rồi gom gạch cũ, gạch vụn vào một góc và lại quên nơi chúng

giấu. Có khi chúng đánh nhau, kêu lớn, tranh luận om sòm rồi bỗng nhiên ngưng, bắt đầu chơi lại trên các bậc xây nơi sân, trong các khu vườn nhà vua hoặc tay những cây hoa hồng, cam, quýt, chỉ vì thích nhìn hoa, quả rụng thôi. Chúng thám hiểm mọi đường ngang, ngỏ dọc, đường hầm của lâu đài và hàng trăm phòng tối tăm nhưng chẳng khi nào nhớ được đã thấy gì. Chúng ngẫu nhiên lang thang như vậy từng hai, từng bốn con hoặc từng nhóm và khen lẫn nhau vì đã xử sự y hệt loài người. Chúng uống ở các bể và làm đục ngầu nước lên. Chúng cào cắn nhau để tới gần bể rồi cùng phá chạy thành từng đám và kêu lớn :

- Không có kẻ nào trong rừng mà khôn ngoan, lốt bụng, thông minh, hiền lành như Bandar-log.

Rồi chúng lại bắt đầu chơi lại những trò đó cho tới khi chán tinh thành này để quay lại các ngọn cây với hy vọng Dân Rừng để ý tới chúng.

Mowgli được nuôi dạy để giữ Luật Rừng, không ưa và cũng chẳng hiểu lối sống này ?

Khi lũ Khỉ khiêng Mowgli tới Hang Lạnh thì trời đã về chiều. Thay vì ngủ như Mowgli đã làm sau một lần di chuyển xa, chúng nắm tay nhau vừa nhảy, vừa hát những bài hát hết sức điên khùng.

Một con trong chúng đọc một diễn văn nói cho chúng bạn rõ là việc bắt được Mowgli đã đánh dấu một chặng đường mới trong lịch sử Bandar-log vì

Mowgli sẽ dạy cho chúng cách kết cành cây, lau sậy để chống gió mưa.

Mowgli lấy dây leo kết lại, lù khỉ thử bắt chước nhưng sau ít phút, không còn chú ý tới công việc đó nữa, bắt đầu kéo đuôi bạn hoặc nhảy trên bốn tay và ho

- Tôi muốn ăn, Mowgli nói - tôi là người la trong khu vườn này - Hãy mang thức ăn đến cho tôi hoặc để tôi săn nơi đây.

Hai, ba mươi khỉ phóng ra ngoài và đem về cho nó hạt dẻ, đu đủ rừng... nhưng chúng lại đánh nhau khi đi đường khiến chúng quá mệt mỏi chỉ quay về với phần còn sót lại của số hoa quả hái được.

Mowgli thân mình đau đớn, tức giận ngang với đói, lang thang trong thành phố rỗng, không người, thỉnh thoảng cất tiếng gọi săn của các vật la nhưng không có tiếng đáp và nghĩ đây thật là nơi tạm trú tồi tệ nhất mà nó gặp.

Nó nghĩ thầm :

- Cái gì mà Baloo đã nói với ta về lũ Bardar-log là đúng. Chúng không có luật lệ, không tiếng gọi săn và không thủ lãnh... chỉ toàn những lời vô nghĩa, những bàn tay nhỏ lẹ làng và trộm đạo. Như vậy chính lỗi tại ta nếu ta chết đói hay bị giết nơi đây. Nhưng ta phải cố tìm cách quay về lại rừng. Chắc chắn Baloo sẽ đánh ta, nhưng sự đó còn

hơn là săn các điểu hảo huyền cùng với tui Bardar-log.

Nó vừa đi về phía tường bao quanh tinh thi lú khỉ đã kéo nó lại bảo rằng nó không hiểu cái hạnh phúc nó đang hưởng rồi véo nó để nó hiểu rõ phải trả ơn ra sao. Nó cắn răng chịu, lặng câm rồi bước đi giữa cái lộn xộn của đám khỉ đang la hét vô lối, tới một sân thượng bên trên.

Những bể chứa nước bằng sa thạch đỏ, nước chỉ còn lưng chừng. Giữa sân thượng có một căn nhà đổ nát, toàn bằng đá hoa trắng dành cho các Hoàng Hậu (đã chết cách đây một trăm năm). Mái vòm đã đổ nát phân nửa, chăn lõi đi ngầm dẫn tới hoàng cung. Tường được ốp đá hoa chạm trổ, công trình kỳ diệu trắng như sữa, nam đá mā nǎo, hồng mā nǎo, vân thạch, ngọc bích.

Khi trắng lên phía trên núi, ánh sáng xuyên qua lỗ hồng của búi dây leo chiếu xuống đất những bóng giống hệt như ren bằng nhung đen.

Dù thân thể đau như dần, mêt, đói như vậy nhưng Mowgli cũng không nhịn được cười khi lú Bandar-log, từng tốp hai mươi con bảo cho nó biết chúng vĩ đại, khôn ngoan, khoẻ mạnh, hiền dịu tới mức nào và nếu rời xa chúng thì thật là điên khùng.

- Chúng ta vĩ đại ! Chúng ta tự do ! Chúng ta phi thường. Chúng ta là một dân phi thường nhất trong rừng. Chúng lớn tiếng - những gì chúng ta

tuyên bố phải là thật. Giờ đây như bạn đã nghe được lần đầu, bạn nhớ nói lại cho Dân Rừng biết để trong tương lai họ chú ý đến chúng ta. Chúng ta đã nói ra những gì liên quan tới những ưu tư nơi chúng ta.

Mowgli không bắc lại và lũ khỉ tụ họp hàng trăm, hàng nghìn con trên sân thượng để nghe diễn giả của chúng ngợi khen lũ Bandar-log. Mỗi lần một diễn giả ngưng lại để thở, chúng đồng thanh kêu lớn :

- Thật vậy, chúng ta cũng nghĩ như vậy !

Mowgli lắc đầu, chớp mắt khi chúng đưa ra câu hỏi nhưng quá ầm ỹ tới chóng mặt.

- Chắc chắn Tabaqui, Chó Rừng đã cắn lù mày, nó nghĩ vậy, và hiện giờ chúng bị dại. Đúng là bệnh dại. Chúng không bao giờ ngủ sao ?...À, mà đây đám mây phủ vắng trăng khốn nạn này. Nếu là một đám mây khá lớn thì ta có thể chạy trong bóng tối. Nhưngta quá mệt rồi.

Hai kẻ trung thành cũng rình đám mây đó ở đáy một cái hào đổ nát dưới chân tường bao quanh thành phố vì Bagheera và Kaa biết rõ cái nguy hiểm của lũ khỉ tụm lại thành đám và không muốn hứng những nguy hiểm vô ích.

Lũ khỉ không bao giờ chiến đấu trừ phi là trăm chống một và ít Dân Rừng dám chơi trò đó.

- Tôi bò lên tường phía Tây, Kaa sẽ nói - và bất thắn xông tới theo triền dốc.Chúng không nhảy lên mình tôi được dù rất đông, nhưng...

- Tôi biết ! Bagheera đáp. Giá lúc này có mặt Baloo ! Nhưng phải làm được gì làm được. Khi đám mây này che mặt trăng, tôi sẽ tiến về phía sân thượng, chúng đang tụ họp để bàn về thằng bé.

- Chúc săn may ! Kaa nói với giọng buồn rầu và nó trườn về phía tường phía Tây. Nơi đó đã đổ nát nhất. Con trăn lớn mất khá nhiều thời giờ tìm đường tới chỗ tường đá cao.

Mây phủ mặt trăng. Mowgli tự hỏi cái gì sẽ xảy ra. Nó nghe thấy tiếng nhẹ bước của Bagheera nơi sân thượng. Con Báo Đen đã trèo lên đó, không một tiếng động và biết rằng không nên để mất thời giờ để cắn, tạt tả, tạt huu vào đám khỉ ngồi thành vòng dày năm, sáu mươi hàng quanh Mowgli.

Có tiếng hú sợ hãi, điên dại ! Khi Bagheera vấp vào những thân hình lăn lộn dưới người nó. Một khỉ kêu lên :

- Chỉ có một địch thủ thôi ! Giết nó đi ! Giết ! ...Một đám khỉ hồn đôn cào, cắn, xé, dứt quay quanh Bagheera trong lúc năm, sáu con khác chộp lấy Mowgli kéo lên mái đình và đẩy nó xuống qua lỗ hổng của mái vòm đổ vỡ.

Một đứa trẻ do người nuôi sē trầy da chảy máu vì ngã từ cao mười lăm bô, nhưng Mowgli để rời mình theo Baloo đã dạy, chân chạm đất trước tiên.

- Hãy ở đây, lũ khỉ hét lên - tới khi chúng ta giết được các bạn mày, rồi sau đó chúng ta sē trở lại chơi với mày ...nếu Dân Nọc Độc còn để mày sống.

- Chúng ta cùng một dòng máu, các bạn và tôi, Mowgli hăng hái tung ra tiếng gọi của rắn.

Nó có thể nghe thấy tiếng rung và tiếng huýt gió ở các nơi đổ nát chung quanh và để chắc ăn Mowgli tung tiếng gọi một lần nữa.

- Tốt lắm. Bi...bie...biết vậy! Hãy úp đầu xuống các bạn ! Chừng năm, sáu tiếng dùng dùng cất lên (Tất cả những nơi đổ nát ở Ấn Độ sớm muộn gì sẽ trở thành chỗ trú của rắn. Cái đình cũ đầy Hổ Mang). Người bạn nhỏ ơi, hãy đứng yên ! Chân bạn có thể gây nguy hại cho chúng tôi.

Mowgli cố đứng hết sức bất động, nhìn qua lỗ hổng nơi tường thạch cao; để tai nghe tiếng huyên náo dữ tợn, nơi Báo Đen chiến đấu : tiếng rú, tiếng eo éo, tiếng xô đẩy bị tiếng khò khè, dùng đục, trầm trầm của Báo bao phủ.

Bagheera đậm, nhào tới, đạp rên rỉ lung tung dưới đồng thân nhiều lớp của lũ khỉ - Đây là lần đầu từ khi sinh ra, Bagheera chiến đấu để bảo vệ mạng sống của chính mình. Mowgli nghĩ : Baloo

phải theo sát, Bagheera không thể ở đó mà không có sự tiếp sức. Nó lớn tiếng kêu :

- Bagheera ! Tiến về phía bể nước ! Tới bể nước và lao mình xuống ! Tiến tới chỗ có nước !

Bagheera nghe thấy và tiếng kêu báo cho nó biết sự vẹn toàn của Mowgli khiến nó thêm can đảm. Nó mở đường với những cố gắng tuyệt vọng, tiến từng chút một, thẳng tới các bể nước, tiến cách vô cùng vất vả không một tiếng tru.

Lúc đó từ bức tường đổ nát gần rừng, như tiếng trống trận cất lên tiếng kêu chiến đấu của Baloo. Con Gấu Già đã cố gắng hết sức nhưng cũng không thể đến sớm hơn. Nó kêu lên :

- Bagheera, tôi đây - Tôi đang trèo ! Tôi phải cố nhanh ! A..hu..ra..! đá trượt dưới chân tôi. Hãy đợi, tôi tới ngay đây; ôi lũ Bandar-log nhớp nhúa.

Nó hổn hển hiện ra phía trên các bậc sân thượng để biến vào làn sóng khỉ. Nó trụ vững trên háng và mở hai chân trước, hết sức bóp và đập vô cùng đều đặn : ba, ba, ba...ah...! như tiếng đều đều của bánh xe nước.

Một tiếng tùm và nước văng tung lên báo cho Mowgli biết Bagheera đã mở đường tới được bể nước mà khỉ không theo xuống được. Con Báo ở đó, hắt hơi, đầu nhô lên vừa đứng trên mặt nước trong khi lũ khỉ đứng thành ba hàng trên các bệ đỡ. Chúng giận dữ chồm lên từ hàng trên tới hàng dưới,

sẵn sàng đánh từ mọi phía nếu Báo làm bộ thoát ra khỏi để cứu Baloo. Chính lúc đó, Bagheera đưa cao chiếc cầm súng nước lên và thát vọng tung ra tiếng của loài rắn để xin được tiếp cứu :

- Các bạn và tôi, chúng ta cùng một dòng máu.

Hình như Kaa vào phút chót đã quay đuôi. Baloo thì gần chết ngạt dưới lũ khỉ quanh các tam cấp, không nín cười được khi nghe Báo Đen cầu cứu.

Kaa vừa mới nghe thông báo được một đường phía trên bức tường hướng tây, cố lấy sức tung mình xuống thấp làm rơi mặt phiến đá trên mặt tường xuống hào.

- Nó không có ý để mắt chút lợi thế nào của triền đất. Nó cuộn mình rồi duỗi tung ra một, hai lần để chắc chắn là mỗi bộ của thân hình nó còn trong trạng thái tốt.

Trong lúc ấy, cuộc chiến chống Baloo tiếp tục. Nơi bể nước lũ khỉ kêu eo éo, xung quanh Bagheera, Mang, Dơi bay đây, đó loan truyền trong rừng tin tức của cuộc chiến vĩ đại, đến nỗi Hathi, Voi Rừng, cũng rống lên.

Và từ rất xa, từng bầy khỉ thức giấc bởi tiếng ồn, vừa chạy vừa nhảy theo đường cây tới tiếp cứu các bạn nơi Hang Lạnh. Tiếng ồn của

cuộc chiến cũng làm cho chim chóc quanh đó hàng dặm sợ hãi.

Lúc đó Kaa thẳng đường tiến tới rất nhanh, vội vã để giết. Cái mạnh trong chiến đấu của Trăn ở nơi sự va chạm của đầu với tất cả sức mạnh cùng toàn thể trọng lượng cơ thể. Nếu bạn có thể tưởng tượng ra được một cái lao, cái chày lớn, cái búa nặng gần nửa tấn, do một ý chí, bình tĩnh, lạnh lùng điều khiển, bạn có thể mường tượng một cách vụng về Kaa chiến đấu như thế nào.

Một Trăn dài bốn, năm bộ có thể quật ngã một người lớn nếu đầu nó đập đúng ngực. Như các bạn rõ Kaa dài ba mươi bộ.

Cái đập đầu tiên đánh chính giữa đám khỉ đang hăng hái tấn công Baloo, đánh trúng đích không tiếng động với mồm ngầm tăm.

Không cần tới lần đập thứ hai. Lũ khỉ tán loạn lên :

- Kaa ! Chính Kaa ! chạy đi ! Chạy... !

Từ bao thế hệ, lũ khỉ đã khiếp sợ về những câu chuyện mà các tiền bối chúng kể về Kaa, tên trộm đêm, lướt nhẹ trên cành êm như ru và dễ dàng bắt con khỉ mạnh nhất. Và Kaa giờ có thể giả vờ giống như một cành khô hoặc gốc mục, mà ngay cả những kẻ thận trọng cũng bị nhầm, cho tới phút cành khô đớp chúng. Kaa là vật trong rừng lù khì sợ nhất, vì không con nào biết sắc nó ra sao.

Không con nào có thể nhìn thẳng mặt nó, không con nào thoát khỏi vòng siết của nó.

Vì vậy, vừa rú lên vì sợ hãi, chúng chạy trốn lên tường, lên mái nhà trong khi Baloo sung sướng thở một hơi dài.

Dù bộ lông có dày hơn lông Bagheera, trong cuộc chiến nó cũng bị đau khá nhiều.

Lúc ấy lần đầu Kaa mở miệng. Một lệnh dài được đưa ra và ở xa trong Rừng, đang cố chạy tới cứu Hang Lạnh, lú khỉ dừng lại tức khắc tại chỗ như bị đóng đanh vì sợ, trong lúc cành cây dưới chân uốn cong và kêu răn rắc vì nặng.

Những con ở trên tường và mái nhà lập tức im tiếng và trong sự yên tĩnh bao trùm thành phố Mowgli nghe tiếng Bagheera rū rū hai sườn ướt và ra khỏi bể. Rồi tiếng ồn ào lại quay trở lại. Lú khỉ nhảy lên tường cao hơn, chúng bám vào cổ những tượng thần đá và cất tiếng ré lên, vội chạy theo các lỗ chàu mai trong khi Mowgli vui mừng nhảy trốn trong đình, áp mặt vào lỗ hổng nơi đá hoa và rúc theo lối chim cú qua răng cửa để chế giễu và tỏ ra khinh bỉ.

- Kéo Thằng Bé Con Người qua lỗ sập ! Tôi không thể làm gì hơn được, Bagheera hổn hển nói - Kéo thằng bé theo và chạy gấp. Chúng có thể lại tấn công chúng ta.

- Chúng không thể cử động đến khi tôi ra lệnh.
Ở lại ! s.s.s.sh...!

Kaa huýt và yên tĩnh một lần nữa lại toả ra trên thành.

- Tôi không thể đến sớm hơn, bạn à... nhưng... thật ra tôi cho là đã nghe thấy tiếng bạn gọi.... Câu đó nói với Bagheera.

- Có thể... có thể... tôi đã hé lén trong khi chiến đấu, Bagheera đáp - Baloo, anh có bị thương không ?

- Tôi không chắc chúng đã xé tôi ra thành trăm cơn gấu nhỏ, Baloo lần lượt vung mạnh từng chân - Uوم...! Tôi như người ra. Kaa ôi ! tôi nghĩ rằng chúng tôi đã được bạn cứu mạng.... Bagheera và tôi.

- Không cần thiết .Thắng Bé Con Người đâu ?

- Ở đây, trong đình sáp. Tôi không treo được, Mowgli kêu to. Vòm nhà cổ, uốn tròn bên trên đầu nó.

- Đem nó ra. Nó nhảy như Công Mor. Nó đạp chết con chúng tôi mất. Lú rắn Hổ Mang nói bên trong.

- A ! a !... Kaa vừa cười vừa nói : cái hạng người này đâu cũng có bạn. Lùi lại Em Nho, Dân Nọc Độc hãy nấp đi. Ta đập tường đây !

Kaa chuyên chú nhìn tường nhà và thấy nơi đá hoa một vết rạn mờ mờ, ám chỉ một chỗ yếu. Nó

lấy đầu đập hai ba lần để tinh độ xa rồi nâng cao sáu bộ cách mặt đất. Hết sức bình sinh, mũi phía trước, nó phóng ra sáu, bảy cái đập. Tường vỡ nhỏ thành một đám mây, bụi, đá, và cát. Mowgli nhảy vụt qua lỗ tường vỡ vào giữa Baloo và Bagheera mỗi tay ôm quanh từng cái cổ rắn, chắc.

- Em có bị thương không ? Baloo hỏi và nhẹ nhẹ ôm nó.

- Em mệt đói nhưng chưa bị xay thành bột. Nhưng ... ồ ! ... chúng đã đánh các anh thật là tàn nhẫn. Người các anh chảy máu.

- Còn nhiều nữa ! Báo vừa nói vừa liếm môi nhìn xác lũ khỉ chết trên sân thượng và quanh các bể nước.

- Không sao ! Không sao ! miễn là em bình yên. Ôi sự kiêu hãnh của tôi trong số các Nhái Bén Nhỏ ! Baloo khóc.

Bagheera đáp lại với giọng cứng ngắc, giọng mà Mowgli không ưa :

- Chúng ta xét tới việc đó sau. Nhưng đây, anh Kaa, nhờ anh mà ta thắng cuộc chiến và em được cứu mạng. Mowgli hãy cảm ơn anh theo tập tục của ta.

Mowgli quay lại và thấy đầu trăn lúc lắc cao trên đầu nó chừng một bộ.

- Vậy thì ra, đây là cái hat giống người à ! Kaa nói - Da nó rất mịn và không khác da туui Bandar-

log mây. Em Bé, hãy thận trọng để ta khỏi nhầm em với Khỉ vào một hoàng hôn nào đó, cái ngày mà ta vừa thay áo.

- Chúng ta cùng một dòng máu, anh và em, Mowgli trả lời. Đêm nay, anh đã cứu em. Mỗi săn của em là mỗi của anh vào lúc anh đói, hối anh Kaa !

- Cám ơn ! Cám ơn nhiều, Em Nhỏ. Kaa đáp, đôi mắt giảo hoạt sáng chói - Nhưng một thợ săn can đảm tương tự thì làm được gì ? Anh xin được tháp tùng, lần sau khi em đi săn.

- Em không hạ được gì, em còn quá nhỏ, nhưng em lùa dê tới trước mặt ai cần. Khi anh đói bụng hãy đến tìm em xem em nói có đúng không? Em có chút tài, nhờ vào cái này - nó chia hai tay ra - và khi anh rơi vào bẫy, em có thể trả anh món nợ như nợ của Bagheera và Baloo cùng có mặt nơi đây. Chúc toàn thể mọi người săn may, các bậc thầy của em.

- Khéo nói, Baloo kêu lên.

Vì Mowgli đã khéo lái những lời cảm ơn. Trăn đắt nhẹ đầu mình lên vai Mowgli một phút.

- Tâm địa can đảm và lời nói lịch sự sẽ đưa em xa trong rừng em ạ, Kaa nói. Nhưng giờ đây hãy nhanh theo các bạn em đi ngủ đi vì trăng sắp lặn. Tốt hơn hết là em đừng chứng kiến sự gì sẽ xảy tới.

Vâng trăng chìm xuống sau đồi. Những hàng khỉ run rẩy, áp sát vào nhau trên tường, trên các châumai, rung rinh y như những tua vải rách.

Baloo đi xuống bể uống nước còn Bagheera thì sửa soạn lại bộ lông trong khi Kaa trườn về giữa sân, dập hai hàm gây một tiếng chắc lớn khiến lũ khỉ dán mắt nhìn nó.

- Trăng lặn. Còn đủ ánh sáng để nhìn thấy không? Nó hỏi.

- Ô Kaa, chúng tôi thấy.

- Tốt lắm. Và bây giờ là điêu vũ... Vũ điệu Kaa Đói. Đứng yên và nhìn kỹ!

Hai, ba lần nó cuộn mình thành một vòng tròn lớn, lúc lắc đầu, sang phải, sang trái như thoi. Rồi nó cuộn theo hình số 8, vòng tròn, tam giác, hình vuông, lục lăng, thành đồng, không vội vã, không lúc nào ngưng tiếng vo vo của khúc hát.

Đêm càng ngày càng tối đen. Chẳng mấy chốc không còn nhìn thấy thân hình lắc lư chầm chậm và thay đổi, nhưng còn tiếp tục nghe thấy tiếng sột soạt của vảy, co vào nhau quanh mình Trăn.

Baloo và Bagheera đứng yên như đá với tiếng rên trong họng, lông cổ lõm chỏm, dựng ngược lên. Mowgli nhìn và lấy làm lạ.

Sau cùng Kaa cất tiếng :

- Bandar-log chúng bay có thể cử động chân tay mà không có lệnh ta được không? Hãy trả lời.

- Ô Kaa ! Không có lệnh anh chúng tôi không thể cử động tay chân.

- Tốt lắm - Tiến vào gần ta một bước.

Những hàng Khỉ, khó cưỡng nổi, dập dờn tiến tới. Baloo và Bagheera cũng làm giống chúng, bước một bước cứng nhắc.

- Gần hơn nữa ! Kaa huýt.

Và toàn thể lại tiến tới.

Mowgli đặt tay lên Baloo và Bagheera kéo chúng ra xa và hai con vật rùng mình như thể bị kéo ra khỏi cơm mơ.

- Cứ để tay trên vai, Bagheera thầm thì nói - để đó, nếu không ta bị bó buộc quay trở...quay trở lại phía Kaa...a...a?

- Chẳng có gì ngoài thân hình Kaa đang cuộn mình trong bụi đất - Chúng ta đi thôi ! Chúng ta đi thôi ! Mowgli nói.

Cả ba chui qua lỗ hổng trên tường tiền về phía Rừng.

- Húp ! Baloo nói, khi đã chìm vào làn không khí yên lặng của rừng cây - Không bao giờ ta còn cấu kết với Kaa nữa và nó lắc toàn thân.

Bagheera rùng mình nói :

- Nó biết hơn chúng ta. Chút nữa nếu tôi không theo lệnh nó, tôi đã đi vào miệng Kaa.

Baloo đáp :

- Khối đứa theo đường tới Kaa trước khi trăng mọc lại. Nó săn may theo kiểu nó.

- Nhưng tất cả những cái đó có nghĩa gì ? Mowgli hỏi (Hoàn toàn không biết năng lực gây mê hoặc vật khác của Trăn) - Em chỉ nhìn thấy những con trăn lớn uốn thành vòng tròn lố lăng trước khi trời tối đen... Và mũi nó bị thương. Ô... hô ! ...

Bagheera bực tức nói :

- Mũi Kaa đã nát ra vì lối lầm của em. Cũng tại em mà tay ta đã rách bươm, cũng như sườn, cẳng ta cùng vai, mõm Baloo.

Baloo, Bagheera không còn thấy thích thú nghĩ tới săn trong nhiều ngày sau.

- Không chi ! Baloo đáp - chúng ta đã trở về cùng Thằng Bé Con Người.

- Đúng vậy nhưng với giá chúng ta phải trả khá đắt. Chúng ta mất thì giờ để săn hữu ích lại đầy thương tích (mất nhiều lông trên lưng) và cuối cùng là danh dự. Ta nói đến danh dự vì ta, Báo Đen, ta phải gọi Kaa giúp sức. Như em đã thấy, ta và Baloo đứng bất động trước Vũ Khúc Đói Lòng của Kaa. Mowgli, em nhớ lấy những cái đó, Thằng Bé Con Người, nhưng cái đó đến từ trò chơi của em với tui Bandar-log đây.

Mowgli buồn rầu đáp :

- Đúng vậy ! Đúng vậy ! Em là Thằng Bé Con
Người xấu và em hết sức buồn.

- Hùm ! Luật Rừng nói gì ? Baloo ?

Baloo không muốm làm Mowgli khổ thân
nhưng không thể châm chước với Luật được, vì nó
lúng búng :

- Buồm thảm không phải hình phạt, nhưng
Bagheera ơi, anh nên nhớ rằng nó còn quá nhỏ !

- Tôi sẽ nhớ nhưng nó đã phạm lỗi và những
cái đập lúc này phải bù lại bằng những cái đập.
Mowgli, em còn điều gì phải nói nữa không ?

. - Không, Em có lỗi, Baloo và anh, các anh đều
bị thương. Đúng vậy !

Bagheera đập năm, sáu cái nhẹ nhàng đối với
Báo (chỉ đủ để đánh thức các con dậy) nhưng đối
với một đứa bé bảy tuổi thì là một hình phạt nghiêm
khắc mà người ta mong tránh.

Khi nhận hình phạt xong, Mowgli hắt hơi và cố
lấy lại bình tĩnh lặng yên không một tiếng nói:

- Và giờ đây, Báo nói - hãy nhảy lên lưng anh,
Em nhỏ chúng ta quay về nhà.

Một trong những cái đẹp của Luật Rừng là
hình phạt xóa mọi lỗi phạm. Và sau cùng không
còn rắc rối gì nữa.

Mowgli úp mặt trên lưng Bagheera và ngủ mê
mệt, không biết gì khi được đưa vào hang anh em
nó.

Bài hát đi đường của Bandarlog

Các bạn có thấy hoàng hôn chập chờn.

Khi vầng trăng hờn ghèn đi được nửa đường !

Các bạn có ghèn với những Đấng Tự Do của chúng tôi không ?

Các bạn nghĩ gì về những đôi tay có thêm ?

Các bạn có thích cái đuôi cong.

Em ái hơn cánh cung của Tình ái ?

Các bạn giận ư ? ..Chẳng có gì quan trọng.

Này người anh em, hãy nhìn khúc đuôi treo toòng teng !

Chúng ta đứng thành hàng trên trời cao, chúng ta mơ.

Về những bí mật mà chỉ chúng ta biết.

Nghĩ tới những chiến công mà người đời mong ước

Vào lúc này đây, thiên tài của chúng tôi tác động.

Điều gì cao quý và khôn ngoan đạt được.

Chỉ nhờ hiệu năng của một ước nguyện giản đơn.

Cái gì ? Tôi không biết nữa ...Có gì quan trọng không ?

Này người anh em, hãy nhìn khúc đuôi treo
toòng teng !

Tất cả mọi tiếng nói, tiếng kêu.

Của chim muông, bò sát, dã thú học được.

Lông vũ, vảy, lông các bài hát nơi đồng bằng
hay trong Rừng;

Hãy chạy nhanh và học hết một lần !

Thật phi thường ! Hoàn hảo ! Đây chúng tôi như
thế đấy.

Bây giờ hoàn toàn giống con người !

Chơi bắt chước người... Có quan trọng không ?

Này người anh em, hãy nhìn khúc đuôi treo
toòng teng !

Đàn khỉ thật phi thường.

Hãy tới ! Đàn chúng ta nhảy nhót trong rừng
lớn đi lên , đi xuống.

Như hoả tiễn băng qua ngọn cây, nơi nho rừng
đang chín.

Nhân danh cành gỗ chết mà chúng tôi bẻ gãy
và tiếng động lồng lẩy mà chúng tôi gây ra.

Ô ! chắc chắn rằng chúng tôi sẽ ăn một tác
phẩm tuyệt vời.

Hổ ! Hổ !

Lúc quay trở về bạn có bằng lòng không ?

Hỡi người thơ săn kiêu hanh.

Anh ơi, hôm qua lúc rình mồi, tôi lạnh.

Tôi nhìn thấy chính con mồi của bạn.

Anh ơi, nó còn găm cỏ trong Rừng.

Vậy thì sức lực và tinh cao ngạo của bạn ở đâu?

Anh ơi, chúng chạy khỏi trái tim bi thảm của tôi.

Vậy thì, có sao bạn chạy nhanh ?

Anh ơi, chạy về huyệt của tôi, tôi sắp chết.....

Khi Mowgli rời khỏi hang sói, sau vụ xích mích với Bầy, nơi Đá Hội Đồng. Nó xuống đất cầy, nơi người làng ở, nhưng nó không muốn dừng lại ở đó. Rừng gần làng quá, và nó biết ít ra nó cũng chuốc vào mình một kẻ thù nguy hiểm nơi Hội Đồng.

Nó tiếp tục chạy theo con đường mòn gấp ghềnh dẫn xuống thung lũng. Nó chạy nước đại một hơi chừng hai mươi dặm, tới một làng nó không biết rõ. Thung lũng thông ra một cánh đồng rộng, rải rác đá lớn và nhiều khe. Một đầu là một làng nhỏ, đầu kia là Rừng rậm, hạ nhanh tới các đồng cỏ và chấm dứt tại đó như bị một lưỡi xẻng xắn ngang. Khắp nơi trên cánh đồng, trâu bò ăn cỏ. Khi lũ trẻ mục đồng trông thấy Mowgli, nó kêu ầm lên và chạy. Những con chó hoang, lúc nào cũng lang thang quanh làng Ấn Độ, cất tiếng sủa.

Mowgli tiến lên vì nó cảm thấy rất đói. Khi tới cổng làng nó nhìn thấy bó càنه gai lớn mà hàng ngày, về tối, người ta kéo tới lắp cổng.

- Hừm ! - nó nói vì đã nhiều lần gặp những chướng ngại vật đó trong những cuộc săn đêm, kiêm thức ăn .

Vậy thi ở đây người ta cũng sơ Dân Rừng ư ? Nó ngồi gần rào cản. Nếu ai ở trong làng bước ra cổng trước, nó đứng dậy và lấy ngón tay chỉ vào miệng để cho họ biết là nó cần ăn.

Người đàn ông trổ mắt lên và chạy vội ra con đường duy nhất của làng, gọi là phù thủy. Ông này, người to lớn, mặc quần áo trắng, có bôi một vết đỏ và vàng trên trán. Ông tới hàng rào, theo sau có hơn trăm người trổ mắt nhìn, người nói, người kêu và lấy tay chỉ Mowgli.

Mowgli nghĩ : những kẻ được gọi là người này kém lịch sự. Chỉ có lũ khỉ xám là như vậy.

Nó hất mớ tóc dài ra sau, cau mày nhìn đám đông.

- Có gì đáng sợ đâu ? Vị phù thủy tuyên bố ! Hãy nhìn sẹo nơi tay và chân nó. Chính là vết cắn của sói. Nó chỉ là một trẻ người sói thoát khỏi Rừng thôi.

Trong khi chơi với nó, lũ sói con nhiều khi cắn Mowgli mạnh hơn ý muốn và gây ra trên chân, tay nó nhiều vết sẹo trắng. Nhưng có thể con người gọi những vết đó là vết cắn vì nó biết cắn có nghĩa gì.

- Arê ! Arê ! hai ba người đàn bà cùng kêu lên - Bị sói cắn ! Đứa bé đáng thương chưa ? Nó thật đẹp, có đôi mắt như lửa. Lấy danh dự mà nói. Messua ơi ! Nó giống đứa bé bị hổ bắt của chị.

- Để tôi xem ! Một phụ nữ đeo nhiều vòng đồng nặng ở các cổ tay và cổ chân, nói .

Và bà lấy tay che mắt để nhìn kỹ Mowgli :

- Đúng vậy ! Nó gầy hơn con trai tôi nhưng có
cặp mắt y hệt.

Vì phù thủy là con người tinh khôn và biết
Messua là người đàn bà giàu nhất làng. Ông
ngược mắt lên trời một phút và long trọng tuyên bố :

- Cái gì mà Rừng lấy đi, Rừng trả lại. Chị ơi !
đưa thằng bé này về nhà và đừng quên tôn trọng vị
thầy đã biết nhìn xa trong đời mọi người.

- Nhân danh con bò mộng đã chuộc ta !
Mowgli tự nhủ thầm, với tất cả những lời đó người
ta có thể ví với cuộc quan sát của Bầy ! Vậy thì, vì
là con người, ta phải cư xử như người.

Đám đông giải tán cùng lúc người phụ nữ ra
hiệu cho Mowgli tới lều của bà. Ở đó có một cái
giường sơn đỏ, một chum lớn đựng lúa, nửa tá
xoong, nồi bằng đồng, ảnh một vị thần Ấn Độ trong
khám nhỏ và trên tường, một tấm gương soi, loại
giá tám xu trong những phiên chợ vùng quê.

Bà đưa cho nó một ly sữa lớn, bánh mì, rồi bà
đặt tay lên đầu nó rồi nhìn vào đáy mắt nó - Bà
nghĩ có lẽ nó là con bà, đưa con từ Rừng quay về,
ma trước kia hổ đã bắt đi. Cho nên bà gọi nó.

- Nathoo, Nathoo !.....

Mowgli tỏ ra không biết tên đó.

- Con có nhớ ngày mà ta cho con đói giầy mới
không ?

Bà sờ chân nó. Đôi chân cứng gân như sừng.

- Không ! Bà buôn râu nói - đôi chân này không bao giờ đi giầy. Nhưng con hoàn toàn giống Nathoo của ta và con sẽ là con trai ta.

Mowgli thấy khó chịu vì trong đời chưa bao giờ nó ở dưới một mái nhà, nhưng khi ngó thấy rạ, nó nghĩ rằng khi muốn đi, nó có thể kéo ra được. Hơn nữa, cửa sổ cũng không đóng lại. Rồi nó tự nhủ : Là người thì tốt gì, nếu không biết tiếng người ? Vào lúc này tôi thấy ngớ ngẩn và cảm y như một người sống trong Rừng với Dân Rừng. Tôi phải nói được tiếng nói của họ.

Không phải chỉ vì chơi mà nó bắt chước hoảng gọi nhau trong rừng, tiếng hộc của heo rừng. Như vậy khi bà Messua nói một tiếng, Mowgli nhắc lại gần đúng; và tối đến, nó đã học được tên của nhiều đồ vật trong lều.

Một cái khó xảy tới vào giờ ngủ vì Mowgli không muốn ngủ như bị tù hãm trong nhà này giống như cái bẫy báo, và khi cửa ra vào được đóng, nó thoát ra bằng lối cửa sổ.

- Kệ nó ! Chồng bà Messua nói - Bà hãy nhớ, có thể nó không bao giờ ngủ trên giường. Nếu thực sự nó được gửi tới để thay con trai chúng ta, nó sẽ không đi đâu cả.

Mowgli đi nằm trên bãi cỏ dài và láng, rìa đồng. Nhưng nó chưa nhắm mắt thi một cái mõm xám và êm dịu rúc vào dưới cằm nó.

- Pu...a !.... Sói Xám càu nhau (Sói Xám là con đầu đàn của Sói Mẹ) - thật không đáng tiền để theo em suốt hai mươi dặm ! Em có mùi khói bếp và khói phân bò, hoàn toàn giống người rồi Hãy tĩnh dây, Em Nhỏ ! Ta mang tin tới đây !

- Mọi người trong Rừng đều mạnh khỏe cả chứ? Mowgli ôm Sói vào lòng và nói.

- Tất cả mọi người, trừ những sói bị Hoa ĐỎ đốt. Hãy nghe đây : Shere Khan đi săn ở xa cho tới lúc lông nó mọc lại. Lông nó bị cháy vàng hoe, rất xấu. Nó thể khi quay trở về ném xương em xuống dòng Waingunga.

- Có hai người thể : em cũng thể hứa như vậy. Nhưng bao giờ cũng nên biết tin tức. Chiều nay em mệt, rất mệt về những tin mới mẻ ấy, anh Xám ạ, luôn báo tin cho em.

- Em đừng quên em là Sói. Con người không làm em quên điều đó sao ? Sói Xám áy này nói.

- Không bao giờ, em luôn luôn nhớ là em yêu anh, anh và toàn thể sói trong hang của chúng ta; nhưng em cũng luôn nhớ là em đã bị đuổi ra khỏi Bầy.

- Và em cũng có thể bị tống ra khỏi một Bầy khác !... Em nhỏ ơi, con người là con người. Họ nói chuyện giống như là tiếng à uôm của cúc nhái trong ao. Lúc nào anh quay lại đây, anh sẽ đợi em trong khóm tre, cạnh đồng cỏ.

Suốt thời gian, ba tháng sau đêm đó, Mowgli không ra khỏi cổng làng vì bận học những lề thói của loài người. Trước hết nó phải mang một cái khăn quấn quanh mình, khiến nó rất bức. Rồi phải học biết tiền là gì, điều này nó không hiểu chút nào, học cày ruộng mà nó không biết lợi ích - Rồi trẻ con trong làng làm nó tức giận, may thay, Luật Rừng đã dạy nó không nên giận và trong Rừng sự sống và thức ăn tùy thuộc vào sự can đảm. Những lúc chúng chế nó vì không chịu tham gia những trò chơi của chúng, như thả diều hay nói sai một tiếng. Nó cần phải nhớ rằng khi một thợ săn giết một đứa bé trần truồng sẽ không xứng đáng là thợ săn, nhớ để tự chế dừng xâm phạm đến chúng. Nó cũng không chút để ý tới sức mạnh của nó. Trong rừng, so sánh với các vật nó biết nó yếu; nhưng trong làng mọi người bảo nó khỏe ngang bò mộng.

Dĩ nhiên nó không có chút khái niệm nào về sự sợ hãi. Có bữa vị phù thủy tuyên bố với nó rằng, nếu nó lấy trộm xoài của ông, vị thần trong đèn sẽ nổi giận. Nó đi lấy bức ảnh, đem đến nhà ông, nói ông làm cho vị thần này giận vì nó thích đánh nhau với vị thần đó. Thật là điều vô cùng xấu xa, nhưng vị phù thủy bịt chuyên đi và người chồng bà Messua phải trả nhiều tiền để làm cho vị thần nguôi giận.

Mowgli cũng không có chút tư tưởng gì về sự cách biệt giai cấp giữa hai người. Khi con lừa của người thợ gốm sa xuống hầm đất sét, nó nắn đuôi kéo lên và nó giúp họ chất đồ đem ra chợ Khanhiwara.

Không có cử chỉ chướng tai gai mắt nào hơn vì người thợ gốm thuộc giai cấp ti tiện và con lừa của họ còn thấp hơn thế nữa. Nếu vị phù thủy mắng, Mowgli dọa ném ông lên lưng lừa - Ông khuyên chồng bà Messua bắt thằng bé làm việc càng sớm càng hay. Rốt cuộc vị xã trưởng ra lệnh cho Mowgli ngày hôm sau phải đem trâu bò ra đồng cỏ và canh chừng lúc chúng ăn.

Không gì làm cho Mowgli thích hơn, ngay chiều hôm đó, vì được giao phó một việc công, nó tiến về phía những người hàng ngày tụ họp trên một bậc gạch dưới bóng cây đa lớn, đó là câu lạc bộ của xã và đầu mục, tuần trưởng và thợ cạo, những người biết rõ mọi tin tức trong làng; cùng thợ săn của xã. Ông già Buldeo, người có một súng hỏa mai, họ tụ họp và hút thuốc tại đó. Lú khỉ leo nhéo trên cây cao. Dưới bức xây, trong một hang có con hổ mang mà hàng ngày người ta đem tới một công sữa dâng vì là rắn thần.

Các cụ già ngồi quanh gốc cây nói chuyện và hút thuốc tới khuya. Họ kể những chuyện lạ về các vị thần, về người, về ma: Buldeo còn kể nhiều

chuyện kỳ lạ hơn thế về những thói quen của súc vật trong Rừng, có thể làm con người trong mắt trẻ con tung ra (vì chúng quá trố mắt vì lạ) ngồi ở vành ngoài nghe. Đa số chuyện có liên hệ tới loài vật vì đối với dân làng, Rừng bao giờ cũng ở sát cửa nhà họ; hoảng và lợn lòi thường phá hoại mùa màng và thỉnh thoảng, hổ bắt người vào lúc hoàng hôn, gần cổng làng.

Lẽ dĩ nhiên là Mowgli biết đại khái những gì họ nói. Nó bịt mắt lại để họ không trông thấy nó cười trong lúc Buldeo, súng hỏa mai gác trên đầu gối, kể hết chuyện kỳ diệu này sang chuyện phi thường khác; vai của Mowgli nhảy lên vì buồn cười.

Lúc này, Buldeo kể tại sao con hổ bắt con trai bà Messua lại là con hổ ma, bị hồn kẻ cho vay nồng lãi chết mấy năm trước, nhập vào.

- Tôi biết chuyện đó là thật vì Purun Dass bị bắn trong một cuộc tạo loạn, khi sổ sách của nó bị đốt và con hổ mà tôi nói tới, cũng thot vì vết chân của nó không đều.

- Đúng ! Đúng !... đó là sự thật, các ông già râu xám tán thành.

Mowgli hỏi :

- Tất cả các chuyện của ông có phải toàn chuyện nhắc đi, nhắc lại, và chuyện trên trăng cả không ? Con hổ đó thot vì thot từ khi đẻ ra, như mọi người đều biết. Nói chuyện về hồn kẻ cho vay

nặng lãi trong một con vật không can đảm bằng
con chó rừng thì là nói như trẻ con.

Sự ngạc nhiên làm Buldeo tịt ngốc trong ít phút
và ông xã trưởng mở to đôi mắt.

- Ô ! ô !...có phải thằng nhỏ của Rừng không?
sau cùng Bundeo nói - Mày lúu cá quá cỡ, tốt hơn
hết là mày mang da nó tới Khaniwara vì chính phủ
đã đặt giải thưởng một trăm Ru-pi (Tiền Ấn Độ) cho
ai giết được nó đấy....Nhưng tốt hơn hết là mày
câm miêng lại trong khi người lớn nói chuyện ! Cút
đi.

Mowgli đứng dậy đi.

- Suốt buổi tối, tôi ngồi nghe chuyện - nó quay
mặt lại nói - trừ một hai trường hợp, Ông Buldeo
nói về rừng trước mặt nhà ông không đúng tí nào.
Vậy thì làm sao tin được những chuyện ma quỷ,
thần thánh, chuyện hoảng mà ông nói đã nhìn thấy
?

Ông xã trưởng nói :

- Thật là đúng lúc phải cho thằng bé này đi
chăn trâu bò ! Trong khi Buldeo thở hồng hộc và
nắc lên trước lời nói láo xược của Mowgli.

Theo phong tục của hầu hết các làng Ấn Độ,
những trẻ chăn trâu bò, sáng sớm dẫn bò đi ăn cỏ
và dẫn về buổi tối. Nếu chính những súc vật đó
dám chết một người da trắng thì lũ trẻ, đầu chỉ cao

tới mồm thú, sẽ đánh đậm xô đẩy và chửi mắng thôi.

Lúc nào lũ trẻ con còn ở gần trâu bò thì chúng được bình yên vì chính ngay hổ cũng không dám tấn công đàn gia súc đồng, nhưng nếu chúng rời xa hái hoa và đuổi bắt thằn lằn, săn mồi, có thể chúng bị hổ vồ.

Mowgli đã lên đường vào lúc mờ sáng, cưỡi trên lưng con Rama, con trâu lớn nhất đàn. Đàn trâu xanh đen với hai sừng dài chạm đất, mặt hung hăng, từng con rời chuồng đi theo, và Mowgli tỏ ra cho lũ trẻ mục đồng, cách lô liêu rằng nó đứng chỉ huy.

Nó đánh trâu bằng chiếc gậy to bóng loáng và bảo Kamya, một đứa trong chúng để đàn bò dừng lại ăn cỏ trong khi nó tiến về phía trước với đàn trâu và cẩn thận đừng đi xa đàn thú.

Một đồng cỏ Ấn Độ rải rác đầy đá lớn, ụ đất, khoảng sâu và khe nhỏ. Đàn trâu bò tản ra ăn và có khi bị lấp dạng. Lũ trẻ thường thích ao và địa điểm lấy, nơi ấy chúng đầm mình và sưởi ấm trong bùn nóng nhiều giờ.

Mowgli đưa chúng tới rìa đồng, nơi sông Waingunga chảy từ Rừng ra. Nơi đó, nó nhảy khỏi lưng Rama rồi chạy tới khóm tre, nơi nó gặp Sói Xám.

- A I a I Sói Xám nói - anh đến đây đợi không
biết bao nhiêu ngày liền. Làm công việc chăn trâu
bò có nghĩa là gì ?

Mongli đáp :

- Một lệnh mà em nhận được, em lúc này là
mục đồng của xã. Tin tức Shere Khan ra sao ?

- Nó đã trở về từ lâu và rình em nhiều ngày ở
đây. Giờ thì nó đã đi vì hiềm mồi. Nhưng nó muốn
giết em.

Mongli đáp :

- Tốt lắm, khi mà nó còn ở xa, anh hãy ngồi
trên tảng đá lớn - anh hay một Sói em - để em có
thể nhìn thấy khi ra khỏi làng. Lúc nó về, hãy đợi
em ở cây Dhák, giữa đồng, không cần phải chạy
vào mồm Shere Khan.

Rồi Mowgli chọn một nơi dưới bóng cây nằm
ngủ trong khi trâu ăn cỏ xung quanh. Chăn gia súc
ở Ấn Độ là một nghề lười nhất đời. Bò di chuyển, ăn
cỏ, rồi lại di chuyển, ít khi rống lên mà hộc lên thôi !
Còn lũ trâu, ít khi kêu nhưng lần lượt từng con
xuống ao lầy, đẫm mình trong bùn, tới mồm chỉ để
lộ đôi mắt trắng như sứ, và chúng nằm bất động
như đá nơi đó.

Mặt trời làm đá rung lên rắc rắc trong bầu
không khí nóng bức. Lũ mục đồng nghe thấy tiếng
kêu của một đại bàng - chỉ một con - hút ngoài tầm
mắt, trên đầu chúng. Chúng biết nếu chúng chết

hoặc một con bò chết, đại bàng sẽ lao xuống như cắt bầu trời và những đại bàng gần nhất - nhiều dặm xa - nhìn thấy nó tung mình xuống cùng theo tới. Trước khi chúng thật chết, sẽ có chừng chục đại bàng từ nhiều phía tới.

Lũ mục đồng lúc ngủ, lúc canh chừng rồi ngủ lại.

Chúng lấy cỏ khô đan những rọ nhỏ để nhốt cào cào, châu chấu hoặc hai con bọ ngựa cho chơi nhau.

Chúng xâu những hạt dẻ rừng, đỏ, đen, rình lũ rắn mối phơi mình trên đá, hoặc rắn rượt theo lũ ếch nhái gần vũng lầy. Có lúc chúng hát những bài hát dài vô tận lấy theo kiểu địa phương ở cuối câu. Ngày, giờ đối với chúng còn dài hơn cả đời người.

Thỉnh thoảng chúng lấy bùn đắp một tòa lâu dài và những hình người, ngựa, trâu, bò cũng bằng bùn và gài lau sậy trong tay người đất bảo đó đúng là các vua, chúa với đoàn quân dưới quyền hay là các vị thần phải được tôn thờ.

Chiều tối, lũ trẻ hò hét để tập trung súc vật. Đàn trâu bứt mình ra khỏi bùn dinh, gây ra những tiếng y như tiếng súng lần lượt nổ. Rồi tất cả theo hàng băng qua cánh đồng màu xám để quay trở về theo phía những chấm sáng lấp lánh trong làng.

Mỗi ngày, Mowgli dẫn trâu tới bãi lầy, hàng ngày nó nhìn thấy Sói Xám trên đồng - cách đó

một dặm rưỡi - và như vậy nó biết Shere Khan chưa trở về. Mỗi ngày nó nằm trên cỏ, lắng nghe những tiếng ồn ào quanh mình và mơ về những ngày xa xưa nơi Rừng thẳm.

Nếu căng thót của Shere Khan bước hụt ở bụi rậm phía trên, bên bờ sông Waingunga, chắc chắn Mowgli đã nghe thấy vào những buổi sáng yên tĩnh, dài lê thê.

Sau cùng, vào ngày nó không trông thấy Sói Xám ở địa điểm đã hẹn. Nó cười và đánh đòn trâu tới khe gần cây Dhâk, đầy hoa đỏ nạt. Nơi đó, Sói Xám đã có mặt, toàn thể lông lưng dựng ngược.

- Nó náu mình trong suốt một tháng để em không để ý. Tối qua, nó lại băng ngang đồng cùng Tabaqui, theo dõi bước đi nóng hổi của em - Sói hổn hển nói.

Mowgli cau mặt :

- Em không sợ Shere Khan nhưng Tabaqui thì quá tinh !

- Đừng sợ gì, Sói Xám nói và liếm nhẹ mép. Vào lúc hoàng hôn, anh gặp Tabaqui đang dạy khôn lũ đại bàng...nhưng nó đã kể cho anh hết trước khi cắn nát sườn nó. Kế hoạch của Shere Khan là chiều tối nay, nó đợi em ở cổng làng. Đợi chính em, chứ không phải ai khác. Lúc này, nó ngủ trong khe khô của dòng Waingunga.

- Hôm nay nó đã ăn gì chưa hay săn lúc đói lòng ? Mowgli hỏi, vì câu trả lời theo nó, có nghĩa là sống hay chết.

- Vào lúc mờ sáng nó đã giết một con lợn lòi.....và nó cũng uống nước nữa. Em nên nhớ rằng Skere Khan không thể nhịn ăn được, ngay cả lúc phải báo thù.

- Ôi ! con điên, con khùng (nó như thế ba đứa con nit cộng lại !...Ăn và uống ! Nó tưởng em đợi nó ngủ say !... Lúc này nó nằm đâu ? phía trên ? Nếu có một nhóm mười người khi nó ngủ chúng ta có thể diệt nó. Nhưng lũ trâu này không tấn công, khi không ngủ thấy mùi nó và em cũng không biết tiếng nói của chúng. Có thể nào khiến chúng vòng lại phía sau, để chúng có thể ngủ thấy mùi hổ ?

- Nó bơi theo sông Waingunga xuống, nơi khá xa bên trên đây để cắt đường, Sói Xám nói.

- Em chắc Tabaqui bày cho nó ! Mình nó, nó không bao giờ nghĩ ra điều đó .

Mowgli đứng tự lự, một ngón tay trong mồm :

- Khe lớn của Waingunga mở ra đồng cách đây gần nửa dặm. Em...có thể đi quanh qua rừng đưa đàn trâu tới ngả vào khe, rồi đi xuống, quét sạch mọi thứ. Nhưng nó sẽ chạy thoát về phía đầu còn lại. Chúng ta phải bít kín lối đó. Anh Xám ơi , anh có thể giúp em chia đàn gia súc làm hai không?

- Không thể làm được một mình...có lẽ, ...nhưng anh đã đem theo viên binh, một kẻ đầy mưu chước.

Sói Xám phóng nhanh, lao mình vào một hố thấp và lúc ấy, từ hố đó, một chiếc đầu xám thò lên, mà Mowgli biết rất rõ là ai. Bầu khí nóng bị tiếng tru đơn độc của Rừng phủ lên...tiếng tru gọi săn của một con Sói vào chính ngo.

- Akela ! Akela ! Mowgli vừa reo to, vừa vỗ tay. Đáng lẽ em phải nghĩ rằng, không bao giờ anh quên em !

Công việc của chúng ta ngập đầu ! Akela, anh tách bầy gia súc ra làm hai. Bò cái và lũ bê một phía, trâu cày cùng bò mộng một bên.

Hai con Sói chạy ngang qua, đây đó, y như đánh cờ ô. Súc vật cất đầu thở phì phò và rẽ ra thành hai nhóm.

Một bên là lũ bò cái, vây quanh lũ bê, đang nép vào nhau ở chính giữa vòng, mắt nẩy lửa, tức tối đạp chân, sắn sàng húc và đạp dưới chân bất kỳ con Sói nào đứng lại.

Bên kia, trâu trưởng thành, bò mộng, trâu nhỏ cũng chạy lồng lên, cũng đạp chân. Tuy chúng to con nhưng bớt nguy hiểm hơn nhiều vì không phải bảo vệ lũ bê.

Sáu người chưa chắc đã phân đôi được đàn gia súc như vậy.

- Phải làm sao ? Akela thở gấp - Chúng đang cố tụ nhau lại.

Mowgli nhẩy lên mình Rama.

- Anh hãy đuổi lũ trâu sang bên trái, Akela. Anh Xám, khi chúng tôi đi rồi giữ lũ bò cái gần nhau và theo phía đầu khe đi ngược lên.

- Tới đâu ? Sói Xám hổn hển thở, hỏi và cắn phải, cắn trái.

- Tới chỗ thành khe dựng đứng, để Shere Khan không băng lên được ! Mowgli hét lớn - Giữ lũ bò lại cho tới khi chúng tôi đi xuôi xuống.

Trâu lồng chạy khi Akela sửa vang và Sói Xám dừng lại trước mặt đàn bò cái. Chúng phóng thẳng vào Sói và nó chạy trước mặt chúng tới lối dẫn vào khe, trong khi Akela dồn lũ trâu sang trái.

- Thật hoàn hảo ! Chạy thêm một thỏi nữa như vậy, là đã tiến khá đấy, từ từ, từ từ, Akela ! Thêm một vết cắn nữa là trâu sẽ tấn công. Huy..a...! Đúng là chắc hơn đuổi theo con Nai đen. Chắc anh không ngờ rằng lũ bị thịt này đi nhanh đến thế - Mowgli hét lớn.

- Anh...anh đã săn vào thời của anh, Akela thở mạnh trong đám mây bụi. Có phải dồn chúng vào Rừng không ?

- Có ! Dồn thật nhanh ! Rama đang diên lên rồi. Ôi...ước gì tôi có thể làm nó hiểu điều tôi cần tới nó lúc này.

Trâu được dồn về phía tả. Lúc này nó ầm ầm lao mình vào Rừng. Lũ mục đồng nhỏ khác cùng những đàn trâu, bò của chúng ở cách xa đó nửa dặm, nhìn thấy, chạy hết tốc lực về làng kêu lên rằng đàn trâu phát điên và đã chạy mất rồi. Kế hoạch của Mowgli khá đơn giản. Nó muốn lũ trâu đi thành một đàn lớn, ngược lên tới đầu hẻm rồi dồn xuống phía bò cái và giữ Shere Khan ở quãng giữa.

Nó biết sau khi ăn và uống, Hổ không có thể ở trong tình trạng chiến đấu hoặc leo lên thành. Lúc này nó điều khiển đàn trâu đi từ từ và Akela ở xa phía sau, thỉnh thoảng mới sửa để dồn những con đi ở phía sau, như vậy thành một vòng tròn rộng, rất rộng: nó không muốn lũ trâu đi gần khe để báo động cho Shere Khan. Sau chót, Mowgli đã thành công trong việc quy tụ đàn gia súc hoảng sợ tới lối vào khe đầy cỏ, dốc xuôi xuống ngay khe. Từ điểm cao đó người ta có thể nhìn phía trên ngọn cây tới phía đồng bằng bên dưới. Nhưng cái mà Mowgli nhìn là sườn khe. Nó có thể vui mừng khi nhận ra sườn cây dậy đứng. Nho rừng và dây leo phủ khắp mặt vách, không để cho Hổ bám được nếu muốn thoát thân bằng lối đó.

- Anh Akela ơi ! Để chúng thở, nó vừa nói vừa dơ tay lên - Chúng chưa đánh hơi thấy Hổ. Để

chúng thở ! Đã đến lúc báo động cho Shere Khan rồi, chúng ta đã giữ được con vật ở trong cạn.

Nó lấy tay làm loa, gọi về phía khe, y hệt như gọi trong hầm và tiếng vang chuyền từ tảng đá này tới tảng đá khác.

Sau một thời gian dài, có tiếng giống tiếng Mèo kéo dài.

- Ai gọi ? Shere Khan nói.

Từ đáy khe, một con công đập cánh vừa bay lên vừa kêu.

- Mowgli ta đây ! Đồ ăn cướp gia súc, đã đến lúc đến Đá Hội Đồng rồi ! Đi xuống ! Dồn chúng đi xuống, anh Akela ! Xuống Rama, đi xuống !

Đàn gia súc trù trừ chốc lát đầu dốc, nhưng Akela sửa ầm lên, tung ra tiếng gọi săn âm vang và lũ trâu xô đẩy nhau phía sau, y như tàu chạy trong thác, hất tung cát đá lên. Một khi đã di chuyển, không còn cách nào để hâm chúng lại được, trước khi chúng đầy chặt trong lòng khe, Rama đánh hơi thấy Shere Khan và rống lên.

Và một suối sừng đèn, mồm trào bọt, mắt thô lỗ, sôi sục trong khe, y hệt như những tảng đá trôi khi lụt. Những trâu yếu hơn bị hất tung vào sườn khe, chạm và xé tung các bụi cây. Lúc này chúng biết việc gì đang đợi chúng ở phía trước - Sự xung kích kinh khủng của trâu mà không một Hổ nào hy vọng đương đầu được. Shere Khan nghe thấy tiếng

ầm ầm như sóng của móng trâu, đứng lên và n长辈
nề bò về phía dưới khe, tìm quanh một lối thoát
nhưng thành khe dựng đứng. Nó phải đứng lại đó,
bụng n长辈 vì bữa ăn và nước đã uống, sẵn sàng
chịu trận hơn là chiến đấu. Đàn trâu lao mình
xuống ao chúng vừa rời khỏi, và làm rền vang khe
hẹp bằng những tiếng rống.

Mowgli nghe thấy tiếng rống đáp lại ở đầu đồi
diên khe, nó thấy Shere Khan quay đầu lại (Hổ
thấy rằng trong tình trạng tuyệt vọng đó thì tốt hơn
là đương đầu với trâu thay vì bò cái với lù bê). Lúc
đó Rama hắng bước, suýt té, tiếp tục đi và dẫm
phải cái gì nhão nhão. Rồi lù trâu theo sau ầm ầm
lao thẳng vào bầy thứ hai trong khi lù trâu, yếu
hơn, bị hất bốn chân khỏi mặt đất bởi sự dụng độ.
Cuộc đụng độ kéo hai đàn gia súc về phía đồng.
Chúng nổi sung, dùng sừng chơi nhau cùng đập
mạnh chân xuống đất.

Mowgli đợi lúc thuận tiện để tụt khỏi lưng
Rama, dùng tre đập tả đập hữu.

- Nhanh lên, Anh Akela ! Giữ chúng lại, tách
chúng ra, nếu không chúng sẽ đánh nhau. Dưa
chúng theo, Akela....Hai !.... Rama!... Hai !.... Hai !
Các con ơi.... Bây giờ nhẹ thôi ! nhẹ nhẹ !... Xong
hết rồi .

Akela và Sói Xám chạy nơi này, nơi kia, cắn
chân trâu. Dù đàn gia súc đứng đối đầu lại, để lại

xung kích, tiến ngược lên trong hẻm - Mowgli đã làm cho Rama quay đầu - Mọi mọi vật theo nó tới vũng lầy.

Không cần phải đập lên ShereKhan nữa. Nó đã chết và đại bàng đã tới.

- Các anh ơi, nó chết như con chó vậy, Mowgli vừa nói vừa đặt tay lên con dao mà nó luôn mang theo mình trong một cái bao, đeo nơi cổ, vì nó sống với người. Nhưng không bao giờ nó còn bị đập nữa - Wallah ! Da nó mà trải trên Đá Hội Đồng thì tuyệt lắm.... nhưng phải nhanh chóng ra tay.

Một trẻ em người nuôi sẽ không bao giờ mơ ước một mình lột da một con hổ mười bộ. Nhưng với Mowgli, nó biết hơn người là da trên cơ thể con vật ra sao và lột bằng cách nào. Tuy nhiên, đó là một việc khá vất vả và Mowgli kéo, cắt suốt trong một giờ trong khi hai sói đứng nhìn và giúp nó kéo khi nó nhở.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên vai nó; khi ngược mắt lên, nó thấy Buldeo với khẩu hỏa mai. Lũ trẻ về làng đã kể chuyện trâu bò húc nhau và Buldeo rời làng, vô cùng tức giận, muốn sửa phạt Mowgli ngay vì không chăm sóc đàn gia súc. Lũ sói lảng tránh khi thấy người đến.

- Sự điên khùng này có nghĩa gì ? Buldeo nói với giọng tức bức - Mày tưởng có thể lột được da một con hổ ư ! ... Lũ trâu giết nó ở đâu ? Lại là con

hổ thot nữa ! Có trăm đồng tiền thưởng đó ! Tốt ! Tốt ! Chúng ta sẽ nhắm mắt về việc mày cẩu thả để đòn gá súc chạy thoát, và có thể tao sẽ cho mày một Rupi tiền thưởng, khi ta mang da nó tới Khanhiwara.

Ông lục trong tấm vải quần quanh mình, rút ra một bât lửa và cúi xuống đốt râu Shere Khan. Đa số thợ săn bản xứ có tục đốt râu hổ, để ngăn hồn nó ám.

- Hum ! Mowgli nói như nói với riêng nó, tiếp tục lột da nơi chân hổ - Vậy thì ông đem bộ da này tới Khanhiwara để linh thưởng và có lẽ sẽ cho tôi một Rupi ư ? Này ! tôi có ý giữ bộ da cho riêng tôi. Hê ! Ông già, cất lửa đi.

- Nói với thủ lĩnh các người thợ săn trong xã kiểu gì vậy ? Cái may của mày là sự ngu дần của đòn trâu đã giúp mày hạ con mồi này. Con hổ vừa ăn : nếu không giờ này nó đã ở cách đây hai mươi dặm. Mày cũng không lột nó ra trò được đâu, thằng ăn mày ! Phải là chính ta Buldeo mới là người nói : "Đừng đốt ria nó !" Tao sẽ không thí cho mày một xu tiền thưởng, nhưng sẽ cho mày một bài học, chỉ có vậy thôi - để da đầy cho ta !

- Nhân danh con bò mộng đã thuộc tôi ! Mowgli vừa nói vừa tiếp tục lột da vai - Tôi phải mất cả buổi trưa để nói chuyện với con khỉ già này ư ? Lại đây ! Akela ! Người này giết em !

Buldeo còn đang cúi trên đầu Shere Khan, thấy bị vật ngã xuống cổ, một con Sói Xám đè lên sườn, trong khi Mowgli tiếp tục lột da như thể trong cả xứ Ấn Độ chỉ có mình nó thôi.

- Phải, nó rít răng nói - Cuối cùng Ông nói đúng, Ông Buldeo : Ông không bao giờ cho tôi một xu phần thưởng !... Giữa tôi và con Hổ thot này từ lâu có một chuyện xích mích...một chuyện xích mích từ rất lâu...và tôi đã thắng !

Công bằng mà nói nếu Buldeo trẻ lại hơn mười tuổi và nếu như ông gặp Akela trong rừng thì phải có cuộc đụng độ; nhưng một Sói theo lệnh của một đứa trẻ, một đứa trẻ có những rắc rối riêng với lũ Hổ ăn thịt người, không phải là vật tầm thường. Đó là chuyện phù thủy, chuyện ma thuật và là chuyện tối tê nhất. Buldeo nghĩ vậy. Ông tự hỏi không biết cái bùa đeo nơi cổ có đủ bảo vệ ông không ? Ông nằm yên tại chỗ, không một cử động và đợi từng phút để thấy chính Mowgli biến thành hổ.

- Ôi Đại Vương ! Đại Vương ! Ông nói khẽ với giọng bồi rối.

- Gi vây ? Mowgli cười gằn hỏi, không quay đầu lại.

- Ta là một người già. Ta chỉ biết mày là một mục đồng nhỏ. Ta có thể dây mà đi không hay đầy tớ mày sê xé ta ra từng mảnh ?

- Đi đi và bình an cho ông !... Tuy nhiên, lần khác, ông đừng động đến con mồi của tôi ... Thả ông ra , anh Akela.

Buldeo, bước thấp bước cao trở về làng, nhanh hết sức mình, ngoài nhìn ra sau trong trường hợp Mowgli biến thành cái gì kinh khủng. Vừa về đến làng, ông kể câu chuyện ma thuật, phù thủy, trù em làm cho mặt Vị phù thủy sầm lại.

Mowgli tiếp tục công việc, trời đã xế tà mà nó và lũ sói vẫn chưa lột xong bộ da đỏ chói và to lớn.

- Nay giờ, phải giấu cái này đi và lùa trâu bò về. Anh Akela , giúp em gom chúng lại.

Đàn gia súc trở về trong sương mù hoàng hôn. Gần tới làng, Mowgli nhìn thấy đèn sáng, nó nghe tiếng chuông, tiếng tù và vọng lên... Một nửa làng hình như đang chờ nó nơi cổng.

Nó nói với chính mình: có lẽ vì ta giết Shere Khan !

Một loạt đá bay cạnh tai nó và dân làng kêu lớn :

- Phù thủy ! Con của sói ! Quỷ của Rừng ! Cút đi ! Cút nhanh đi nếu không vị phù thủy sẽ biến mày trở thành Sói . Bắn đi Buldeo, bắn đi !

Cùng với tiếng nổ chát chúa đạn của súng hỏa mai bay ra và một con nghé tru lên vì đau.

- Lại chuyện phù thủy nữa ! Dân làng kêu lên -
Nó có thể khiến đạn đi lệch hướng... Buldeo, lại
chính là con nghé của ông.

Mowgli ngạc nhiên hỏi :

- Böyle giờ thì gì nữa đây ? Trong khi đá vẫn bay
quanh người .

- Con người ở đây cũng khá giống những con
vật trong bầy, Akela nói và bình tĩnh ngồi xuống.
Hình như nếu những viên đạn muốn nói sự gì thì
chắc là họ muốn đuổi em.

- Hồi sói ! Con của sói ! Đi đi ! Vì phù thủy vừa
nói vừa vung vẩy một cành cây thiêng tên gọi
Tulsi.

- Gi nữa? Lần trước vì ta là người. Lần này vì ta
là sói. Chúng ta đi thôi ! Anh Akela.

Một phụ nữ - Bà Messua - Chạy về phía đàn
gia súc và khóc.

- Ôi ! Con tôi ! Con trai tôi ! Họ nói con là phù
thủy có thể biến thành thú theo ý muốn. Ta không
tin, nhưng con hãy đi đi, nếu không họ sẽ giết con.
Buldeo kể rằng con là phù thủy, nhưng ta biết rằng
con đã trả thù cho Nathoo !

- Về ngay đi, Messua, đám đông kêu lên - về
đi, nếu không người ta sẽ ném chết bà .

Mowgli cười, với một giọng cười thô bỉ khô cằn.
Một hòn đá đã ném trúng mồm nó :

- Hãy về ngay, bà Messua. Đó là chuyện bịa
dặt, nực cười mà họ kể dưới tàn cây lớn vào buổi
chiều tối. Ít nhất, con cũng đã trả thù được cho con
trai bà. Vĩnh biệt và nhanh lén vì con sẽ lùa trả đàn
gia súc lệ hơn đá của họ. Con không phải phù thủy
bà Messua à ! Vĩnh biệt ! ...

- Giờ đây, cố gắng thêm chút nữa, anh Akela !
nó hét lớn - đuổi gia súc về làng.

Lũ trâu không cần tranh nhau trở về. Với tiếng
tru đầu của Akela, chúng phóng như thác qua
cổng, khiến đám đông chạy tán loạn sang trái,
sang phải.

- Hãy đêm đi, Mowgli khinh bỉ kêu to - Có thể
tôi đã ăn trộm một con. Hãy đêm cho thật kỹ vì tôi
không bao giờ còn làm mục đồng trên đồng cỏ của
các người nữa. Vĩnh biệt con người và hãy cảm ơn
bà Messua vì tôi không đem các sói của tôi để xua
đuổi các người trong phố.

Nó quay người, ra đi cùng với Sói Đơn Độc và
lúc nó ngắm sao trên trời, nó cảm thấy sung
sướng.

- Akela, em đã chán ngấy ngủ trong bẫy rồi.
Chúng ta hãy đi lấy da Shere Khan và đi thôi.
Không, chúng ta không làm hại làng vì bà Messua
rất tốt với em.

Khi trăng mọc, chiều trên cánh đồng với màu
sữa băng bạc, dân làng sơ hãi nhìn thấy xa xa

Mowgli và hai sói theo gót mang một vật nặng trên đầu với bước chạy đều đều của sói, ngôn nhiều dặm đường nhanh như lửa. Lúc đó, họ kéo chuông đèn thờ và hết sức thổi tù và. Messua khóc và Buldeo thêu dệt câu chuyện xảy ra trong Rừng; cuối cùng kể rằng con sói đứng trên hai chân sau, nói như người.

Trăng sắp lặn khi Mowgli và hai sói tới Đồi Hội Đồng; chúng dừng lại nơi hang Mẹ Sói.

- Mẹ ơi ! Người ta đã đuổi con khỏi Bầy người, mẹ ạ ! Nhưng con đã trở về với da Shere Khan; con đã giữ lời.

Mẹ Sói bước ra khỏi hang cách cứng rắn, đàn con theo sau. Mắt Mẹ Sói sáng rực lên khi nhìn thấy bộ da.

- Trước kia, mẹ đã nói với nó khi nó cố đưa đầu và vai vào hang này, đòi giết con, Nhái Bén ạ.... Mẹ đã nói với nó rằng kẻ đi săn sẽ trở thành kẻ bị săn. Con đã làm đúng.

- Xử sự đúng, Em Nhỏ ! Một giọng nói trầm trầm từ bụi rậm bay tới - Trong Rừng, thiếu Em, chúng tôi cô độc quá.

Và Bagheera chạy nhanh tới đôi chân trần của Mowgli. Chúng cùng trèo lên Đồi Hội Đồng. Mowgli trải tấm da trên hòn đá dẹt mà trước kia Akela thường ngồi, nó lấy bốn thanh tre cầm giữ - Rồi

Akela nằm lén trên, đưa ra tiếng gọi tập hợp xưa tới Hội Đồng.

- "Hãy nhìn ! Nhìn cho kỹ, Hỡi các sói !"

Y hệt như lúc nó gọi khi Mowgli được đưa tới lần đầu. Từ khi Akela bị truất phế, Bầy không có đầu đàn, săn và đánh nhau tùy thích. Nhưng theo thói quen, mọi sói đều đến theo tiếng gọi ; ít con đi cà thot vì mắc bẫy, những con khác kéo lê một chân bị bắn gãy, một số nữa, ghẻ lở vì ăn những đồ dơ dáy và nhiều con vắng mặt. Những con còn lại tới đá Hội Đồng và nhìn thấy tấm da vẫn của Shere Khan trải trên đá. Các vuốt lớn thông xuống trên đầu những bàn chân bị lóc hết xương.

- Hỡi các sói ! Nhìn cho kỹ ! Tôi có giữ lời không ? Mowgli nói.

Và lũ sói sủa vang :

- Có !

Một con thương tích đầy mình, tru lện :

- Ô ! Akela, tiếp tục dẫn dắt chúng tôi. Còn Thằng Bé Con Người ! Cũng dùi dắt chúng tôi với. Sống không Luật đã khiến chúng tôi chán ngấy và chúng tôi muốn trở lại thành Dân Tự Do !

- Không. Bagheera nói với giọng khù khù - điều ấy không thể xảy tới được. Và nếu, no đủ sẽ tới với các bạn thì sao ? Không vô cớ mà các bạn được gọi là Dân Tự Do. Các bạn đã tranh đấu cho

tự do - Tự do thuộc về các bạn. Hãy ăn nó đi, hỡi các sói.

- Bầy sói và bầy người đã xua đuổi tôi. Bây giờ, tôi săn một mình trong Rừng.

- Và chúng em sẽ săn với anh ! Bốn sói con đồng thanh nói.

Mowgli rời đi và từ ngày đó nó săn trong rừng cùng bốn sói nhỏ. Nó không mãi mãi ở một mình vì sau ít năm, nó lớn lên và có đôi bạn.

Nhưng đây là chuyện dành cho người lớn.

Bài hát của Mowgli

(Bài nó hát nơi Đá Hội Đồng
khi nhảy trên da Shere Khan)

Đây là bài hát của Mowgli - Tôi Mowgli, tôi hát.
Rừng hãy nghe những gì tôi làm.

Shere Khan nó nói đã giết tôi - nó hãy giết đi !
Nó sẽ giết Mowgli Nhái Bén vào lúc hoàng hôn,
gần nơi cửa.

Nó ăn, nó uống. Hãy uống cho đã, Shere Khan,
khi nào mày sẽ uống nữa ? Hãy ngủ và mơ về mối
săn của mày.

Ta ở trên đồng cỏ một mình. Sói Xám hãy đến!
và Anh, Đơn Độc, hãy đến; chiều nay chúng ta săn
con vật lớn.

Hãy gom những trâu mộng to lại, trâu mộng với
da xanh, đôi mắt dữ tợn. Đưa chúng tới nơi này, nơi
kia theo lệnh em.

Shere Khan mày còn ngủ ư ? Hãy thức dậy. Ô!
Đứng lên. Nay đây, Ta đến cùng đàn trâu phía sau
ta !

Rama, vua của trâu, đập chân. Hồi nước sông
Waingunga, Shere Khan đi đâu ?

Nó không phải Sahi để đào lỗ; cũng không phải
công Mor để bay. Nó không phải là Mang, Dơi để

bám trên cành. Hồi tre nhỏ hổ lớn ! Hãy nói nó chạy đâu !

Ô ! nó ở kia. A-hu ! nó ở kia. Dưới chân Rama, con thot yên nằm. Hãy dậy đi, Shere Khan. Dậy và giết đi ! Đây mồi săn, hãy bẻ cổ lù trâu !

Sh !... Uýt ! nó ngủ. Chúng ta dừng đánh thức nó dậy, vì sức nó quá mạnh. Diều hâu đã sà xuống để nhìn. Kiến đen đã chui lên để nhận biết nó. Nó họp đồng để suy tôn nó.

Alala ! ta không có chi để mặc. Lù Đại bàng thấy ta trần truồng. Ta thẹn thùng trước những kẻ đó.

Shere Khan, cho ta mượn áo mày ! Cho ta mượn bộ áo vằn đẹp để ta đến Đá Hội Đồng.

Nhân danh con bò mộng đã chuộc ta, ta đã thế hứa - một lời hứa nho nhỏ - Chỉ thiếu áo mày để ta có thể giữ lời hứa.

Dao trong tay - dao mà con người thường dùng - dùng dao của thợ săn, ta sẽ cúi xuống để đòi nợ.

Nước sông Waingunga, hãy làm chứng rằng Shere Khan đã tặng tôi áo nó, vì nó yêu tôi. Kéo ! kéo mạnh, Anh Đơn Độc, kéo, Anh Akela ! Da Shere Khan nặng lắm !

Bầy người tức giận. Họ némdá và nói nǎng như con nít. Mồm tôi đổ máu. Để tôi đi.

Các anh ơi, chạy nhanh cùng em qua đêm tối,
đêm nóng bức. Chúng ta rời khỏi ánh sáng của
làng, chúng ta đi về phía trăng xuống thấp.

Nước sông Waingunga, bầy người đã đuổi tôi.
Tôi không làm gì hại tôi họ, nhưng họ sợ tôi. Sao
vậy ?

Bầy sói, các bạn cũng đuổi tôi. Rừng đã đóng
với tôi, và công làng cũng vậy. Sao thế ?

Giống như Mang bay giữa loài vật và chim
chóc. Tôi bay giữa làng và Rừng như vậy. Sao thế?
Tôi vù trên bộ da Shere Khan, nhưng lòng tôi quá
nặng - đá làng đã đập vào mồm tôi và gây thương
tích. Nhưng lòng tôi nhẹ nhàng vì tôi trở về Rừng.
Tại sao ?

Hai điều đó mâu thuẫn trong tôi y như rắn đánh
nhau vào mùa xuân. Nước rơi từ mắt tôi, tuy nhiên
tôi cười. Sao vậy ?

Tôi là hai Mowgli, nhưng da Shere Khan dưới
chân tôi. Toàn thể Rừng Xanh biết là tôi đã giết
Shere Khan. Hãy nhìn, hãy nhìn cho kỹ, hỡi các Sói !

A hé ! Lòng tôi nặng trùi những điều mà tôi
không hiểu...